

Tengernek Csillaga

Mária korának lapja

2009. nov.–dec.
XIV/6. szám

Ára: 290,- Ft

Búcsúszentlésló – kegyszobor

*Spirituális támogatók: fr. Barsi Balázs OFM., Gyulai Oszkár,
P. Jáki Teodóz Sándor OSB., Katona István, Regőczy István és Török József.
Teológiai lektorálta: Bocsa József, piarista*

Tartalomjegyzék

Dr. Kúhár Flóris O.S.B. : Szűz Mária élete (folytatás – utolsó rész)	1
Fedák Sári emlékiratai: „Te csak most aludjál, Liliom...”	12
Mindszenty József: Az igazság	15
Éljetek önfelajánlástok szerint!	17
Megrövidülnek azok az órák	19
A Szeretetlenlángról	20
Litánia Árpád-házi Szent Erzsébet tiszteletére.	24

Máriakegyhelyek

Búcsúszentlászló	26
----------------------------	----

Mária kora

A szeplőtelen fogantatásról	28
---------------------------------------	----

Rózsafüzér

Elmélkedési gondolatok a Papság évére	36
---	----

Ima szentáldozás után a papokért

*Úr Jézus, aki közénk jöttél
és életünk tápláléka lettél,
hálát adunk neked minden kegyelmi
ajándékodért, amivel a szentmisében
megajándékoztál bennünket.
Köszönjük életet adó igéd
tanító és bátorító szavát.
Köszönjük, hogy gyógyító erőddel
valóságosan itt vagy közöttünk
az Oltáriszentségben.
Kérünk, tarts meg mindnyájunkat
szeretetedben és hűségedben.
Áldd meg szolgáló papjainkat,
és támassz új hivatásokat.
Add, hogy mindig legyenek,
akik neked ajándékozzák életüket,
közvetítik számunkra tanításodat,
bemutatják a szentmisét,
és a szentségek kiszolgáltatásában
mellétünk állnak életünk állomásain.
Hallgass meg minket Urunk,
és áldd meg hívő népedet
szent papokkal. Ámen.*

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.
Internet: www.tengernekcsillaga.hu
E-mail: stella-maris@freemail.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észre-
vétellel, javaslattal forduljon a lap szer-
kesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,
www.co-print.hu

Felelős vezető: G. Diviaczky Klára

A hátsó borítón: Szicília, Messina –
Madonna

A Tengernek Csillaga folyóirat megren-
delhető a Stella Maris Alapítvány pos-
tafiók címén, illetve e-mailen és meg-
vásárolható a templomokban vagy Bu-
dapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem
küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000
ISSN szám: 1416-8243

Szűz Mária élete (folytatás – utolsó rész)

Dr. Kühár Flóris O.S.B.

Asszony, ime a te Fiad

Míg az Üdvözítő körüljárt tanítva és jót téve, a Szűzanya távol volt tőle. De midőn a kereszt útjára lépett, a Szent Szűz újból ott volt mellette.

A húsvét ünnepe közeledett. Jézus Bethániában tartózkodott tanítványával Lázárnak, a föltámasztottnak a házában. Innét ment be majdnem minden nap Jeruzsálembé, hogy utolsó harcát megvívja ellenségeivel. A nép Hozsannát zengett neki, ugyanakkor pedig a nagytanács elhatározta, hogy kézrekeríti és megöleti.

Jézus mindezt előre megmondta tanítványainak.

A húsvéti ünnepekre a Szent Szűz is megindult Jeruzsálembé Názáretből. Vele volt Mária, Kleofásnak felesége, elhunyt hitvesének, Józsefnek nővére, akinek két fia: Jakab és Júdás (Tádé) apostola volt a Mesternek.

Aggódó szívvel járta a Szent Szűz az utat, sejtette, hogy mi vár Fiára. Betért ő is Bethániában Lázár házába, ahol Jézus híveinek volt találkozó helyük.

Szerda volt, húsvét előtt. Jézus tegnap kijelentette tanítványainak, hogy két nap múlva az ember Fia át fog adni, hogy keresztre feszítsék őt.

A tanítványok még most sem akarták megérteni, hogy az ő Mesterüket elfogják és megölik. Még mindig abban reménykedtek, hogy majd az utolsó pillanatban pattan ki a titok, melyet a Mester rejteget előlük. A Szent Szűz nem kételkedett. Ő figyelte Fiának életét és látta, hogy a megváltáshoz áldozat kell. Előtte tisztán állott Simeon szavai óta, hogy az ő Fia a bárány, mely föláldoztatik. Most a tanítványok elbeszéléseiből megtudta a módot is. Keresztre fogják feszíteni!

És ez az ő Fiának sorsa. Mit tegyen? Egész napja telve volt aggodással és szenvedéssel. Fiának halála megakadályozhatatlan volt. Lebeszélni őt az áldozatról, elrejtteni vagy menekülésre bírni – ezek a gondolatok végigszaladtak elméjén, de nem tudtak benne gyökeret verni. Nem, az édesanya nem állhat Fiának az útjába. A Mennyei Atya akaratát kell teljesíteni, ezt az akaratot ismerte az Isten-Fia.

A Szent Szűz elhatározta, hogy a szenvedésben társa lesz egyszülött Fiának. Történjék vele akármi, most már ott van az ő Fia mellett. Ha megalázzák Fiát, megalázkodik ő is, ha gyalázzák, hadd érezze a gyaláztatot ő is, ha kínozzák, a kínok érijék az édesanya szívét is. A szenvedéshez erő kell; mennyi kellett a Szent Szűznek a következő napokhoz! Hogy sóvárgott a lelke, hogy kapaszkodott a Mennyei Atya irgalmába, mely őt az Isten-Fiának édesanyjává tette!

A bethániai házban mindenkinek aggodás tükröződött a szemén. Megjött a Mester, de csak elbúcsúzni. Legjobb hívei voltak itt együtt. Asszonyok, akiknek ő gyűjtött világosságot lelkükbe, tanítványok, akiket elhalmozott isteni jószágával, Lázár, akit föltámasztott. És édesanyja, Mária. Vigasztalta őket. A föltámasztott Lázár ott volt köztük. A szenvedés és halál után jött a dicsőséges föltámasztás.

Ha az emberi szív mindig az Isten gondolatai szerint igazodnék, akkor az Üdvözítő vigasztalásán megenyhültek voltak hívei. De így beárnyékozta homlokukat a félelem és az aggodás.

Az Úr elvált híveitől. Mikor édesanyjától búcsúzott, mikor tekintetük találkozott, melyben benne volt a lelkük egybeforradása, midőn a csókjuk után elengedte édesanyját, érezte az Üdvözítő, hogy keresztje nehezebb lett, mert édesanyjának szenvedése is nyomja. De nem veheti le az ő válláról sem a keresztet, hisz édesanyja és az anya sorsa: a gyermek.

Elmúlt a csütörtök is. A Mester bement tanítványaival Jeruzsálembe és este együtt volt velük az utolsó vacsorán, hogy elkölsék a húsvétot.

Az éjszaka megtörtént mindaz, amit az Üdvözítő előre megmondott. Az áruló tanítvány, Iskarióti Júdás vezetése alatt álló csapat elfogta; tanítványai szétbontak, csak Péter és János követték messziről. János tudni akarta az eseményeket, hogy hírt vihessen a bethániai híveknek és az Úr édesanyjának. Éjszaka törvényt ült a nagytanács és Jézust halálra ítélte. Azután bezárták hajnali öt óráig egy sötét börtönbe, ahol a katonák és szolgák gyalázkodását kellett elviselnie. Reggel újból gyűlést tartott a nagytanács és az éjszakai ítéletet megerősítette.

Mivel a nagytanács az ítéletet nem hajthatta végre, ehhez a római helytartónak, Pontius Pilátusnak a beleegyezése kellett; hét óra felé átvezették Jézust az Antonia várba Pilátus elé.

A Bethániában tartózkodó hívek Szűz Máriával még éjszaka bementek Jeruzsálembe és János tanítvány szüleinek, Zebedeusnak és Salomenak a házában várták az eseményeket.

János apostol az elfogatás után hamar jött és hírül hozta a rettenetes eseményt. Azután reggelig többször megfordult otthon és mindenről tájékoztatta az Üdvözítő édesanyját és híveit.

A délelőtt folyamán Jézust Pilátus is, Heródes is vallatta. A tömeg örvénylésével szemben a tehetetlen Pilátus minden kísérlete meddő maradt. Barabbást, a latrot, Jézussal szemben kívánta a nép szabadlábra: nem hajlott meg a szíve a tömegnek akkor sem, mikor a megostorozott és töviskoronás Jézust megmutatta neki Pilátus. Feszítsd meg – kiáltozták örvénylésükben.

Pilátus tehetetlen volt a zsidók követelözésével szemben. Kimondta a halálos ítéletet, mely Jézust keresztalálra ítélte. A legszégyenteljesebb halált mondta ki ez az istentelen ítélet

János most is sietett az ítélet hírének megvinni.

A Szent Szűz iparkodott, hogy fia keresztútjának részese lehessen.

Több jámbor nő kíséretében odaért még az udvarba, ahol a csócselék ujjongott az ítéleten és szitkokkal halmozta el Jézust. A tömeg igen nagy volt, nem remélhette, hogy így Fiához juthasson. Egy mellékúton fogja megvárni és ott találkozik vele.

A menet megindult a várból. Jézus, a világ megváltója, vitte keresztjét, mellette haladt két lator. Utána katonák és a tömeg. Káröröm, gúny kísérte. Az út egyik pontján állott édesanyja a szent asszonyokkal. Láttá egyetlen Fiát, agyonsebzett homlokát, vérrel tele szeméit, sápadt arcát; látta, hogyan görnyed a kereszt alatt. Oda akart hozzá rohanni, hogy átkarolja, hogy keresztjén könnyítsen. Visszalökték. De a Megváltó látta édesanyját, a fájdalmas anyát. Az édesanya hallotta a kísérők durva röhejét. A menet elhaladt és a Szent Szűz csatlakozott a sor végéhez és ment édes Fiának nyomában.

A Golgota hegyén levetkőztették Jézus. Lefektették a keresztfára, kinyújtották a tagjait és rászegezték. Édesanyja látta, hogy adja oda magát az ő Fia a szenvedésre. A szegek behatoltak Fia testébe, de egyúttal édesanyja szívébe is. A keresztet felállították és a katonák megosztzkodtak az áldozat ruháin.

A szent Szűz állott a kereszt alatt. A tömeg örült és gúnyolódott, alig maradtak néhányra, akiket a szeretet tartott a kereszt alatt. Az édesanya, János, a szeretett tanítvány, Mária, Kleofás felesége, Salome, János anyja. Az Üdvözítő lecsurgó vére és a keresztreboruló édesanya könnyei egyesültek és áztatták a földet.

Vér és könny kellett, hogy a föld bűnét lemossa.

Az Üdvözítő letekintett a keresztfáról és látta édesanyja könnyeit. A megváltás műve befejezéshez közeledett, neki el kellett szakadnia mindentől és mindenkitől, akit szeretett. Hogy hagyja el édesanyját és kire hagyja?

A kereszt alatt állott János is, akit szeretett. Azt mondta édesanyjának: Asszony, íme a te fiad. Maga helyett adta édesanyjának Jánost, hogy édesanyja szeresse őt és benne mindazokat, akik a Megváltót szeretik. Az édesanyjának a szívét, egyszülött Fia, aki a keresztben szenvedett, irányította a emberek szeretetére. Önmaga helyett adta gyermekéül a hívő lelkeket.

Aztán Jánoshoz szólt a Mester: Íme, a te anyád. János boldog volt, hogy az Úr édes anyját bízta rája és a Szent Szűz iránt fiúi szeretetet érzett.

A Szent Szűz Jézus anyja volt és a keresztfán alatt Jézus híveinek anyja lett. Maga az Úr tette azzá.

Az Úr ezáltal megvált mindenkitől, most már teljes elhagyatottságban függött a kereszten a világ bűneinek súlyával terhelt.

Elhagyatottságában Dávid zsoltárát imádkozta. „Én Istenem, én Istenem, miért hagytál el engem.”

Az Istenanya hallotta szavait és hallotta győzelemkiáltását is. „Beteljesedett.” Az Isten Fia lehajtotta fejét és kiadta lelkét.

A Szent Szűz szívét pedig átjárta a tör, de lelkét meg nem ölte.

Beteljesedett. Az asszony győzött isteni Fiával. A sátán fejét eltiporta. Megnyílt az ég, az ő Fia nyitotta meg; a földön előmlött Krisztus vére nyomán az Isten irgalma. Az ember meg volt váltva.

Hogy a megváltás bennünk is fogatos legyen, szent Fiával együtt szenvedő Szűzanyánk mellé álljunk a keresztnél:

*„Kútja égi szeretetnek,
engedd éreznem sebednek
mérgét: had sírjak veled!
Engedd, hogy a szívem égjen
Krisztus Isten szerelmében
S ő szeressen engemet.*

*Oh szentséges Anya tedd meg,
A keresztre feszítettnek
Nyomd szívembe sebeit!
Oszd meg, kérem, kínját vélem
Kinek érdem nélkül értem
Tetszett annyit túrni itt!*

*Jámborul had sírjak veled
És szenvedjek, míg csak élek
Avval, ki keresztre szállt!
Álljak a keresztnél
Szívem szíved keservében
Társad lenni úgy sóvárg!”*

(Stabat Mater, Babits ford.)

Jézus halálakor megrendült a föld, a kősziklák megrepedtek, a sírok megnyíltak; rémület szállta meg az embereket; a templom kárpitja is kettéhasadt. Az egész természet megrendült.

A Szent Szűz ott maradt Fiának keresztnél. A keresztnél teljessé lett az ő hivatása is.

„Nagy hivatások kegyetlenek. Meztelen kardok között vezet el utuk: a Szent Szűznek az a nagy hivatás jutott, hogy teljes odaadásban, a legnagyobb áldozatban törődjek meg: lelkének a Golgota sziklái közt a rettenetes keresztnél kellett felkúsznia s ott elrebegni azt, hogy legyen meg a te akaratod. Lelki világa, mint a tenger háborgása, de a keserves tenger gyöngye a föltétlen odaadás. E lekonyult alázatos, szép fej az Isten remekműve. Ő gondolta, ő mintázta. A földűl lelkét sötét világába állította bele, mint a bánatos lelki szépség új motívumát... A türelem a szenvedés szépsége.”
(Prohászka Ottokár)

Nemsokára a katonák jöttek meggyőződni Jézus haláláról. Lándzsával átszúrták a szívét. Vér és víz jött ki azon szívből, mely az Istenanya méhében fogantatott.

Jöttek arimathiai József és Nikodémus, Jézus titkos hívei, hogy a Mester testét levegyék a keresztről és eltemessék. János tanítvány és az asszonyok segítettek nekik a levételben.

Levették az Úr testét a keresztfáról és édesanyja ölébe tették. Az édesanya tartotta karjaiban a drága testet, a vérrel borított, átszegett halottat. Tartotta Betlehemben, ölelte Názáretben. És most így kapja meg. Íme az Úr szolgáló leánya!

Az Úr a keresztnél is kívánta szolgálatát.

Mily keserű lett volna az Istenanya csókja ezen a halott testen, ha nem az Úr szolgáló leánya lett volna! Hogy kövesedett volna meg a szíve, hogy állt volna meg a vére a rettenetes fájdalomtól! Hogy dacolt volna azzal, aki gyermeket adott neki és a gyermeket így vette el tőle! De mert az Úr szolgáló leánya volt, most is csak azt mondta: Legyen nekem a te igéd, akaratod szerint.

Jézus testét eltemették egy újonnan vágott sziklasírba. Elzárták, lepecsételték a sírt.

Az édesanya tudta, hogy hiába zárják el, hiába pecsételik le.

A feltámadást várva ment János tanítvánnyal az ő házába.

Isteni Fia tette őt János anyjává.

Örülj és örvendezz, Szent Szűz, alleluja

„Harmadnapon feltámadott.” A Szűzanya hite egészen Fiából élt és ez a hit adott neki erőt a keresztfán alatt is, azután is.

János házában volt, mégis a lelke ott járt a sír előtt és súgta a bent nyugovónak: Kelj fel, gyermekek! Édesanyád vár, rövidítsd meg nyugvásodat!

Az Úr nem hagyta édesanyját vigasztalás nélkül. Aki a keresztfán állt és vele szenvedett, annak meg kellett mutatnia a kereszti boldogságát is.

Feltámadt az Úr!

Húsvétvasárnap hajnalán megvilágosodik a Szent Szűz szobácskája, belép rajta ragyogó szépségében a diadalmas Jézus.

Boldog volt a karácsonyészaka, boldogabb a húsvét hajnala.

A Fájdalmas anya most lett igazán Boldogasszonnyá! Hite tette boldoggá, mert beteljesedett mindaz, amit az Isten neki mondott. (Lk. 1,45) Elfogadta a hét tört, mely szívét élete folyamán átjárta. Most isteni Fia feltámadott testének ragyogó sebeiből itta a megváltás örömét. Az ő lelkében is lezajlott a nagy párviadal, mikor az „Élet ezer csodával, bajt vívott a halállal.” Hogy megremegett szíve-lelke, mikor látta az élet Urát, kiről lehámlott a halandóság köntöse és átragyogott rajta az örök élet glóriája! Így sohase látta még: a boldogságos Szűz előtt soha sem jelent meg Fia táborhegyi ragyogásban. És ennek az életnek az édesanyja a kútja; teste az ő testéből, vére az ő véreből. Ki tudná megéreztetni Boldogasszony boldogságát húsvét hajnalán!

Örülj és örvendezz, Szent Szűz! Egyszülött Fiad győzött, feltámadott!

A Szent Szűz pedig magasztalta az Urat és örvendezett az ő Üdvözítő Istenében.

Föl a szívekkel!

A Megváltó feltámadt, negyven napig maradt még a földön.

A feltámadt nyomaiban újra éledt a tanítványok hite, mert megismerték a kereszti diadalát.

A negyvenedik napon együtt voltak Jeruzsálemben az utolsó vacsora termében. Ott volt köztük az Úr édesanyja is.

Az Isten országáról beszélt az Úr, amint megjelent nekik, aztán megígérte a Szentlelket. „A Szentlélek fog lelketekbe szállani és akkor tanúim lesztek Jeruzsálemben, azután Judeában, Szamariában, egészen a föld végső határáig.”

Azután kivezette híveit a városból az Olajfák hegyére. Édesanyja, a tanítványok és a hívek követték őt. Fölértek a csúcsra, az Isten-Fia körülte-

kintett hazáján, a városon, melyben szenvedett. Áldásra tárta karját, megáldotta édesanyját, megáldotta a tanítványokat. Áldás szállt minden tájra és minden népre.

A szemek reája szegeződtek, a megdicsőült Istenre. Áldásra tárt karokkal fölemelkedett és szállt a magasságok felé.

Hogy vágyott az édesanya szíve utána – az örök hajlékok felé! Amint kíséri szemével, amint vágyai sietnek utána, felhő takarja el egyszülött Fiát.

Visszatért az Atyához, akitől jött, midőn édesanyja méhébe szállott.

Az édesanyjának nem volt más vágya, mint menni utána – dicsőségébe.

Jöjj el, Szentlélek Úristen!

A mennybemenetel után a Szent Szűz visszament a tanítványokkal az utolsó vacsora termébe. Az Úr megmondotta, hogy várják meg a Szentlélek eljövését.

Az Úr anyja velük maradt. A tanítványoknak vigasztalás volt az ő jelenléte; elhagyatottnak érezték magukat, mióta az Úr elment tőlük. De az édesanya köztük volt. Hite, bizalma erősítette őket és imádsága az övével együtt szállt az égbe.

Tíz napon át szüntelenül szállt a hívó könyörgés: Jöjj el Szentlélek Úristen!

A tizedik napon reggel hirtelen zúgás támadt. A hívek imádkoztak, a Szentlélek szállott rájuk és tűznyelvek alakjában megnyugodva rajtuk, megadta nekik mindazon adományokat, melyekre szükségük volt apostoli hivatásukhoz. Az apostolok megteltek Szentlélekkel és ettől a perctől kezdve lelkük egészen átalakult.

Még aznap háromezren keresztkeltek meg a zsidók közül.

A Szent Szűz családja folyton gyarapodott.

A hívek Anyja

A Szent Szűz élete a Szentlélek eljövetele óta rejtett előkészület volt a megdicsőüléshez. A Szentírás ezután már nem szól róla; az első hívek kegyeleme örízte meg hagyományaiban élete végének emlékét.

A Szűzanya elvonultságából látta egyszülött Fia egyházának terjedését. Szeretete az Egyházé volt, a hívek, mint édesanyjukra tekintettek rá már életében. Az apostolok, a tanítványok hirdették az ígét és a magvetésnek szép aratás volt a következménye.

János tanítvány házában sokszor találkoztak az Úr tanítványai; megbeszélték eredményeiket és terveiket.

A Szent Szűz folytonos imádsága kísérte működésüket. Lelke szent Fiával társalgott, az édesanyjai gond az ő egyházáé volt. Az egyházban élt az ő Fia tovább. A kenyérszegésben odaadta testét és vérének híveinek. A Szent Szűz részt vett a hívek közös áldozatán, melyben az Úr testét és vérének áldozták a Mennyei Atyának és gyakran magához vette a kenyér és bor színe alatt azt a testet, melyet mint édesanya hordozott méhében.

Szerette a Szent Szűz a híveket édesanyjai szeretettel, hiszen a kegyelem által az Úrnak, az ő Fiának lettek tagjai. Az Egyház, a hívek közössége, az ő Fiának titokzatos teste.

A Szent Szűz látta Fiának hatalmát a szívek fölött. Az apostolok elmondták neki, mily csodálatos erővel vonzza az Úr még ellenségeit is az ő Egyházába. Az üldöző Saul megtért és lett az Úr lángoló szívű apostola. A hit terjedt és már a pogányok közt is hirdetik Krisztus.

Pál apostol egyik társa, az Antiochiából származó Lukács, foglalkozására nézve orvos, nagy tervet forgatott elméjében. Mivel már sokan nekifogtak, hogy megírják Jézus életét és tanítását (Lk I,1.), ő is nekilátott, hogy az üdvösség történetét, a „jó hírt” könyvbe foglalja. Mint a jó történetíróhoz illik, azokhoz fordult, akik szem- és fültanúi voltak az Úr életének. Lukács Jeruzsálemben is megfordult Pál apostol kíséretében. Könyvének anyaga jórészt már együtt volt; csak épp az eleje hiányzott, az Úr Jézus gyermek-kora. Erről pedig az beszélhetett legtöbbet, aki mindent megőrzött szívében, ami vele és gyermekével történt (Lk 2,25). Lukács Szent Jánossal, a Boldogságos Szűz őrzőjével volt lélekben rokon. Ő is tisztán, családtalanul élt, Szent János mutatta be őt az Úr Jézus édesanyjának. A Szűzanya hamar felismerte a Szentlélek terveit Lukáccsal. Bár legszívesebben hallgatott volna magáról, elrejtette volna a nyert kegyelmek titkait, de mivel Fiáról és az ő egyházáról volt szó, eleget tett Lukács kívánságának. Hogy örült az antiochiai orvos, a tanult író, amikor az angyali üdvözlés szavait hallotta; midőn feltárult előtte a Szűzanyának szüzi lelke, mikor elbeszéléséből is kicsendült a Magnificat boldogsága! Mily buzgón jegyzett minden szót, hogy ő is hozzájárulhasson ahhoz, amit a Szűzanya előre megjövendölt: „Mostantól fogva boldognak hirdet minden nemzedék.” Amikor már lelkét megörökítette serény tollával, arra gondolt, alakját, arcvonásait is megfesti ecsetjével. Régi (VI. században említett) hagyomány szerint az első képet a Boldogságos Szűzről szent Lukács festette. Ha ezt a képet nem is őrizte meg számunkra az idő, a Szűzanya arcképének legvonzóbb vonásait Szent Lukács evangéliumának köszönhetjük. Ő jegyezte fel többek közt Simeonnak a jövendölését a hét törőről, mely a Szűzanya szívét

fogja átjárni. Ugyanakkor mondta Simeon azt is, hogy Krisztus lesz a jel, melynek ellene mondanak. A Szűzanya tanúja volt Fia keresztjének és látta, hogy az Egyházon is megvalósulnak Simeon igéi.

Tanítványait üldözik, bebörtönzik, megölik. Az első vértanúnak, Istvánnak a vére a Szűzanya Fiáért ömlött.

Heródes unokája, Agrippa, a Jézus születésétől számított 42. évben erősen üldözőbe vette Jézus híveit. Jakabnak, aki a Szent Szűz őrzőjének, Jánosnak volt testvére, fejét vétette, Pétert bebörtönöztette. A hívek imádságával a Szent Szűzé is szállt az égbe érette. Péter megszabadult, Agrippa csak láncait találta a börtönben.

Agrippát hamarosan elérte az üldözők sorsa. Férgek emésztették meg, mint nagyatyját.

Felvétetett Mária a mennybe

A Szent Szűz lelkében égett a vágy: feloszlani és Krisztussal lenni. Megérett már Dávid fáján a legédesebb gyümölcs. Élete őszben állott. Napja, mely életének szép tavaszát és nyarát megtöltötte fényvel, illattal és színes ragyogással, messze volt tőle.

Dávid fájának gyümölcse sértetlenül hullott a földre és nem maradhatott a földön, mert az Úr magának kívánta.

A Szent Szűz halálában nem volt kín és fájdalom. Lelke, Jézushoz, Fiához, vágyó lelke mint fehér galamb, készült elszállni, hogy egyesüljön Fiával és várja testének, az Úr első templomának, dicsőséges föltámadását.

Az apostolok jöttek mindenfelől a világ országaiból, mint kévékkel büszke aratók, a 49-ik évben Jeruzsálemben első közös tanácskozásukra, zsinatjukra.

Elmentek a Szűzanyához, bemutatni gyermeki hódolatukat. A Szent Szűz várta őket, őt pedig várta az Úr. Letérdeltek valamennyien ágya körül. Csodálattal nézték arca ragyogását, szemének égre sugárzó fényét, a boldogságot, mely elömlött rajta.

Közel volt, nagyon közel volt a boldog pillanat.

A magasságok énekeltek, a Szent Szűz éneke, a Magnificat, megcsendült az égben, mint távolról csengő harangszó. A Szent Szűz lelke visszahangozta a győzelem és öröm énekét. Jött édesanyjáért a Fiú és magához vette a lelkét édesanyjának, Máriának.

Újra együtt és örökre együtt! A názáreti ház boldogsága az örök hazában! Az édesanya ölelő csókja már az égben egyesíti az Isten Anyját az Isten Fiával.

„Fölvétetett Mária a mennybe: örvendeznek az angyalok, dicsérve magasztalják az Urat, Álleluja.”

Az apostolok tanúi voltak a Szent Szűz boldog halálának. Szent áhítattal térdeltek a test mellett, mely Urukot hordozta életében, melyből már elszállt a lélek. Letakarták halotti lepellel.

Megtették az előkészületeket temetésére. A hívek sírtak édesanyjuk elvesztén, de bánatukba öröm vegyült: édesanyjuk boldogságán örültek.

Eltemették a testet az Olajfák hegyének lábánál, a Getszemani kertben. Az apostolok énekébe az angyalok éneke csendült: „Jöjjetek, örvendjünk az Úrban, vigadozzunk a mi Megváltó Istenünkben.”

Szeplőtlenül fogantatott test volt, az eredeti bűn nem érintette; szűztiszta test volt, hervadatlan virága az Úrnak. A legtisztább Szűz lelkének volt az otthona.

A fiú megdicsőítette ezt a testet, mely temploma volt. A Szűz lelke hívta testét a dicsőség hazájába. Az Úr felvette a testet is az égbe.

Mennysországnak Királynéja

Felvétetett Mária a mennybe. Az Atyaistennek örökszép leánya, az Isten Fiának mindenkor szűz anyja, Szentlélekisten mátkája odaért az égi hazába. A teljes Szentháromság a mennyek királynéasszonyának fejére tette a koronát.

Gábor főangyal vezetésével Üdvözlégyet mondtak neki az angyali karok. A kerubok leborultak az újszövetség szekrénye előtt. Az angyaloknak lett nagyságos asszonya, mert Urukot, Istenüknek volt édesanyja.

A második Évának Ávét mondtak az összülők, köszöntötték a diadalmas asszonyt a pátriárkák és az ószövetség szent férfiai és asszonyai, mint a paradicsomnak újra megnyílt mennyei kapuját.

Színe elé járultak minden próféták, akik most közlőre láthatták, kiről jövendöltek: Jessze virágzó ágát, a Messiás anyját.

Zarándokságukból égbe térve köszöntötték királynéjukat az apostolok.

Üdvözlésére gyülekeztek a betlehemi mártír-bimbók és mindazok a vértanúk, akik ruhájukat fehérre mosták a Bírónak vérében. Szent püspökök magasztalják az Isten anyját, hisz az újszövetség áldozatát, a szent Testet és Vért az ő anyasága adta a világnak.

A Bölcsesség Széke előtt hálálkodnak a szent doktorok, midőn a hit homályából a színről-színrelátás napvilágába jutottak. A szent remeték, rend-

alapítók, apátok, szerzetesek, az apácák seregei megköszönik neki a szegény, engedelmes, tiszta élet ragyogó reguláját és példáját.

A szűzek vele együtt éneklék a „Magnificat”-ot, a győzedelmes lelki harcok diadalénekét.

A Boldogságos Szűz, minden szentek királynéja pedig boldogan vezeti szent Fiához mindazokat, akik a siralom völgyéből a mennysországnak kapujához érnek.

Keresztények segítsége

Az ő oltalma alatt jár a földön élő kereszténység. Anyasága adta nekünk a Megváltót; anyai szíve-lelke féltő gondnal istápolja, védi, segíti szent Fiának testvéreit, az ő misztikus testének tagjait. Szent Fia megváltó kinszenvedését, passióját az ő anyai szívének lelki kinszenvedése, compassiója kísérte. Így lett ő az isteni kegyelemnek is anyja. Anyai lelke úgy viszi tovább a kereszt forrásából a kegyelmeket, mint a vízvezeték a forrás vizét. Az ő szíve a „gyűjtő lencse, Krisztus napjának sugarai sűrűsödnek benne össze és sugároznak szét a hívekre”. (Schütz.) Mint ahogy a hold a nap fényét fogja fel és veti az éjszakába borult földre, úgy közvetíti a Szűzanya Krisztus kegyelmét.

Befejezésül a mézajkú doktornak, Szent Bernátnak szavaival magasztaljuk a Szűzanyát.

„Mária az a csillag, ki Jákobból támadt; sugara beragyogja a kerek földet. Mint a dicső és tündöklő csillag fénylik érdemeivel, sugárzik szép életével magasan e világ széles nagy tengere fölött. Bárki légy, aki úgy érzed, hogy a világ vihara, árja ingat és lábad nem áll biztos talajon: szegezd szemed a csillag fényére, hogy el ne nyeljen a tenger örvénye.

Ha a kísértés vihara lep meg, vagy a viszontagság szirtjei között hanyódsz, tekint a csillagra, sóhajts Máriához. Midőn hanyódsz a gőg hulláma, ha dicsőséget hajszolsz, mást kisebbit, vagy vetélytársat üzöl, tekint a csillagra, sóhajts Máriához. Ha felkavar a bűneid irtózata, ha lelked elrútul belső szennyében, ha az ítélet borzalma rémít, a fájdalom árja borít el és a kétségbeesés örvénye rángat, gondolj Máriára. Baj, aggság, kétség gyötör: Máriára eszmélj, Máriát hívogasd. Ha nyomában jársz, el nem tévedsz; ha rája gondolsz, nem hibázol; ha ő fog kézen, el nem esel; ha ő védelmez, meg nem ijedsz; ha ő vezérel, el nem fáradsz; ha ő kegyelmez, céloddhoz érsz.”

„Te csak most aludjál, Liliom...”

Fedák Sári emlékiratai

Fedák Sári Beregszászon született 1879-ben. Nyáregyházán halt meg 1955-ben. Háborús bűnösként –igaztalanul – bebörtönözték, ahol 8 hónapot töltött. Magyarágát, hitét soha nem tagadta meg, ez volt a vétké. – a Szerkesztő

Szokatlanul verőfényes nap volt 1947. november 26-a. Az öreg november valósággal kirúgott a hámból. Derűs hangulatban vágtam neki a Várnak. Először jártam ott a háború után. Derűs hangulatom fájdalmas gyásszá formálódott lelkemben. Szinte megdermedt a szívem. Pusztulás... pusztulás... romok... pusztulás. Az jutott eszembe, hogy vajon érdemes volt-e Amerikának az angol és francia propagandának bedőlni és a kommunisták oldalán harcolva így tönkrebombázni Európa nagy részét, és beereszteni az iszteragadókat, nemzetgyilkosokat, lélekgyilkosokat, hazug csalókat Európa szívébe? A kommunisták oldalán harcolni! Szörnyűség! Amerikának le kell sütni a szemét, ha a tükörbe néz. Vajon érdemes volt-e?... Ma már Amerika is jól tudja, hogy nem volt érdemes. Hogy ez végzetes volt. Mikor én ezt 1945-ben Németországban megjósoltam egypár jó eszű amerikai tisztnek, csak jóakaratólag mosolyogtak rajtam és persze egy szavamat sem hitték el. Azt hiszem, azóta sok „aminak” eszébe jutottak a velem való beszélgetések.

A primási palota is erősen romos volt. Szívdobogva nyomtam meg a kapu csengőjét. Amint beléptem és a kaput a portás becsukta mögöttem, megkapott a csodálatos légkör. Csend... halk szavak... nesztelen járás... nyugalom. A portás meghatottan fogott velem kezét. A Vén diófában látott utoljára. A nagyon finom, szimpatikus kis Zakár András bevezetett a várószobába, hol már pár magasabb rangú pap várakozott. „Laudetur Jesus Christus” köszöntéssel leültem az egyik sarokba. Milyen előkelő, halk hang uralkodott a várakozók között! Éles ellentéte mindannak, amit Budapesten hallani és látni lehetett. Mialatt a papok halkán beszélgettek, én az alatt mondókámat ismételtettem: „Megalázott, igazágtalanul meghurcolt, halálra kínozott asszonyok küldik ezt a kézcsokot Eminenciádnak. Fogadja jó szívvel. A börtönben sýnylódó ártatlanok minden este ezekkel a szavakkal fejezték be esti imájukat: „Magyarok Istene!... óvjad, vezérelj, őrizd, védelmezd a hercegprimást, a mi Pásztorunkat, a mi egyetlen és utolsó reménységünk!”

Ezeket a szavakat ismételtettem többször és elégedetten állapítottam meg, hogy kitűnően tudom. De hát „nincs mindig hatalmában az embernek

az ő útja”. Tíz percen belül Zakár főtisztelendő úr értem jött és felkísért az emeletre. Kinyitotta előttem az ajtót, aztán nesztelenül eltűnt.

Ott állott előttem Mindszenty bíboros. Ott állott az utolsó szalmaszál, melybe az egyre süllyedő, fuldokló magyar nemzet még kapaszkodni tud. Ott állott előttem nemzetünk élő reménysége.

Kissé előrehajolva, csókra tartotta kezén a gyűrűt, melyben Urunk Jézus ereklyéje van. Egy bensőséges, őszinte hangot hallottam. Óh, mennyi melegség, mennyi jószág volt abban a hangban! Lassan beszélt:

– Művész... kedves művész... maga is megjárta a kálváriát!

Ráborultam a felém nyújtott kézre és elvesztve minden önuralmam, hangosan zokogni kezdtem. Megkínóztatásom alatt sohasem sírtam. Semmiért meg nem szereztem volna ennek a szemét népek, hogy engem sírni lásson. Most sírhatok. Ez az a kéz, melyre ráborulva keservesen sírhatok. Persze minden betanult szavam egyszeribe szertefoszlott. Csak sírni tudtam. A lélekszakadásig sírni...

– Bo-csá-na-tot-ké-rek, de nem tu-dok-ma-ga-mon u-ral-kod-ni...

Két dióbarna szem nézett rám elmondhatatlan szelídséggel.

– Csak sírjon... sírjon, művész!... Megvan rá minden oka...

Szelíden fejemre tette bal kezét. Hányszor gondoltam én sóváran erre a pillanatra! Hogy vágyódtam rá, hogy ez az áldott kéz egy szempillantásig a fejemre nyugodjon! És most megkaptam ezt az ajándékot. Az én megalázott, megkínzott, ezerszer kigúnyolt fejemem ott nyugodott a mi nagy Pásztorunknak áldott keze.

– Na, jöjjön... üljön ide... így. És most mondjon el mindent, amit csak szíve diktál.

Csak nehezen tudtam hozzákezdni, hogy elmondjam, milyen az élet a rács mögött. Beszéltem a derék magyar asszonyokról, magyar anyákról, kikkel együtt voltam. Elmondtam szenvedéseiket, mély vallásosságukat és Magyarország felszabadulásába vetett megingathatatlan hitüket.

– Ezt örömmel hallom. Egy pillanatig sem szabad feladni ebbeli reményünket. Én hiszem, hogy ez a borzalmas megpróbáltatás majdan hasznára fog válni a nemzetnek.

Kis szünetet tartott, aztán hozzátette:

– De ami történt, azt megérdemeltük...

– Megérdemeltük, Eminenciás uram... megérdemeltük. Ez a tiszta igazság.

Érdeklődött, kikkel voltam együtt. Mindenekelőtt Rátz Erzsébetet említettem.

– Szegény... hogy viseli ezt a megpróbáltatást?

– Alázatos szívvel... mélységes hittel. Mindig hangoztatja, hogy neki ott van a helye, ahol az igaz magyarok vannak: a börtönben. Rátz Erzsébet olyan kiváló teremtés, amilyen nagyon kevés van ebben az országban.

– A hite keresztül fogja segíteni minden megpróbáltatáson...

Mindszenty bíborosról az első pillanatban meg lehet állapítani, hogy egyéniség. Csodálatosan vonzó, ellenállhatatlan egyéniség. Alakja nem magas, de erős, egyenes, arca intelligens, mosolya jóságos, megnyerő. Két dió-barna szeme őszinte, nyílt, mély tekintetű. Ezek a becsületes szemek ragadják meg először az embert. De talán mégsem! Talán mégis a hang az, ami legelőször elbűvöl. Egész lénye kiegyensúlyozott, egyszerű, mint minden valódi nagy embernél. Semmi póz. Semmi kenetteljes nincsen benne. Se hangban, se szavakban, se viselkedésben. Ember. Nemes veretű, a végletekig egyszerű, értékes ember. Őszintesége egyszerűen lenyűgöző. Tökéletesen érthető a tömeg sokszor féket vesztett, szinte beszámíthatatlan lelkesedése iránta. Ez nem hisztéria. Ez a keresztény lelkek legmélyéről fakadó, igaz érzés. Mindszenty bíboros Isten küldötte. Ezt az első pillanatban hinni kell róla. Hinni kell róla, hogy egyes-egyedül ő lesz képes arra, hogy ezt az örökösen széthúzó nemzetet, ezt a szerencsétlen, örökösen önmagát bántalmazó nemzetet a kereszt jegyében egyesítse, vallási különbség nélkül.

– Ha hitünk nem volna, nem tudnánk elviselni ezt a kegyetlen életet... ezt az irgalmatlan csapást, mellyel az Úristen büntet bennünket. Ő tudja... miért – jegyeztem meg szerényen.

– Én igyekszem a lelkeket együtt tartani, erőben, hogy el ne veszítsék hitüket. Ha elvesztenék hitüket, az katasztrófához vezetne.

– Eminenciád a mi nemzetünk egyetlen reménysége. Be sok fohász, be sok alázatos imádság száll Istenhez Eminenciád drága életéért! A Mindenható kegyesen nézett le ránk, mikor Eminenciádat küldte boldogtalan nemzetünknek.

Egy kis íróasztalhoz ment és kivett egy dobozkából egy kis Mária-érmét. Gondosan kiszedte a papírosból és gyöngéden a kezembe tette.

– „Bűn nélkül fogantatott szeplőtelen Szűz Anya, könyörögj érettünk, kik Hozzád menekülünk!”... Mondja el naponta ezt a fohászt. Többször is.

Megint ráborultam az áldott kézre és megint sírni kezdtem.

– „Bűn nélkül fogantatott szeplőtelen Szűz Anya, könyörögj érettünk, kik Hozzád menekülünk!” – ismételte el szeretettel, hogy megjegyezzem.

– Mondja el ezt többször is naponta – ismételte kedves mosollyal.

Mélyen belevésődött ez a tiszta, bensőséges hang a szívembe.

– Ha nem tartana szerénytelennek Eminenciád, szeretnék kérdezni valamit...

– Csak kérdezzen... mindent kérdezzen, ami a lelkét nyomja...

– Tessék mondani... van remény arra, hogy hazánk felett elvonul a gonoszság és megint szabad lesz a mi földre tiport nemzetünk?... Van erre remény?...

– Van.

Hangja határozottan csegett.

– Van!... – tette hozzá még erélyesebb hangon. – Csak... addig még nagyon sokat kell szenvedni...

Pár pillanatig maga elé nézett, aztán felém fordult. Komolyan nézett rám.

–... a nemzetnek is!... a nemzetnek is sokat kell még addig szenvedni...

Ezek a szavak, ez a hang, most már nem fognak elhagyni engem, ameddig csak élek. És még azután sem. A kép is mélyen a lelkembe vésődött, ahogy ott állott, mikor az ajtóból visszanéztem rá. Kedvesen mosolygott. Nyakán a nagy aranykereszt. Drága kezét áldásra emelte.

– Az Isten áldja meg... kedves művésznő!

A lépcsőn megint a kis finom, törekeny alakú Zakár András kísért le. A kapu aljában ott állott a nagy, sötét autó. Ráborultam az első sárhányóra és csak úgy rázott a zokogás. Sírom kellett... „Csak még addig nagyon sokat kell szenvedni... a nemzetnek is!”

Áldott jó bíborosunk... Pásztorunk... a Te nyájad benned bízva, benned reménykedve „szárnyaid alatt meghúzódik, míg elvonul feje felett a gonoszság”. (Zsolt. 57.2)

Az igazság

Mindszenty József

Hány fohász szállt az igazságért a földről az égre évezredek át! Menynyit bukdácsol az emberiség a világtörténelem Ember tragédiájának a színeiben, az egész történelem folyamán, és de kevesen és keveset voltak a lázasan keresett igazság birtokában! Az igazság hatalmas ereje mellett is szerény; nem erőszakolja magát, hisz épp az igazság szabadít meg titeket (Jn 8,32). Az igazság mindig igazság marad, ha időlegesen itt-ott zselél is a szerepe, ha a hangját elveszti is. A hazugság viszont festi, kelleti magát. De a hazugság, hazugság marad, ha milliók hirdetik, milliók erőszakolják és százmilliók veszik is be. Lehet eszményesíteni minden kitű-

zött célt, de ha rothadt eszközöket használnak hozzá, a megvalósított cél is megrothad. Lehetetlen a célt az eszközök fertőzésétől megóvni. A hazugság végül is olyan, mint a bumeráng. Visszavág arra, aki eleresztette. Igazság az, és ezt a Rerum Novarum (szociális enciklika, XIII. Leó pápa, 1891) és a Quadragosimo Anno (enciklika a Rerum Novarum 40. évfordulójára, XI. Pius pápa, 1931) kibányászásával az Akadémia katedrájáról, a jog- és társadalomtudományi osztályunkon keresztül hirdetnünk kell: XIII. Leó tiltakozott a munkások „meg nem érdemelt nyomora” ellen. Minden evangéliumi alapon álló gondolkozó megborzadva áll a proletársors botránnyával és a modern proletariátus létbizonytalanságával szemben, ha hiányzik a lét méltósága, ha munkája nem elég ahhoz, hogy önmagát biztosítsa öreg napjaira, családját tisztességesen felnevelje, és jövőjét megalapozza. Igazságosan nem tagadhatjuk meg a munkásoktól, akik egy vállalatot szellemi vezetőikkel együtt éltenek, hogy részesedjenek a vállalat hasznából. A munkás a munkát, amelyet szabadon és méltányos szerződéssel vállalt, végezze tökéletesen és hűen; tartózkodjék az erőszaktól, ne szövetekezzen rosszindulatú emberekkel. A munkaadó – akár magános, akár állam – munkásait ne tekintse rabszolgáknak, tisztelje bennük az emberi méltóságot. Időt kell nekik engedni, hogy vallásukat gyakorolják. A munkabér méltányos mértékét és fokozatát meg kell kapniuk (Rerum Novarum 27. o.). Mi szívünkre vesszük a munkásság és testi dolgozók kemény szenvedéseit, és az életet biztosító követeléseik igazságos voltát. Amikor bírálunk, ne ellenezzük a munkásság és a szegény rétegek tartós felemelkedését és ennek igazságosságát. Amennyire fájna helyzetük romlása és felpanaszolása, annyira örömmel töltene el a munkásság és a társadalom minden rétegének emelkedése a jólét terén. Kívánva kívánjuk ezt meglátni. Az Egyház gondozza a küszködő ember örök üdvösségét, de mellette áll a földi jobblétért folytatott tisztes igyekezetében is.

A materializmussal szembe ereje csak a tevékeny keresztény szeretet közösségének van. A jóság, caritas – mint Suhard bíboros mondja – érték, ha a szeretet bizonyítja. De rossz, ha az igazságosság alól fel akar menteni. Mindenki lásson munkához, mert a baj folyton súlyosbodik és a gyógyítás még nehezebb lesz. Nem lehetne azt állítani, hogy ma az érvekkel való ráhatásnak és meggyőzésnek az idejét éljük, de XIII. Leó és XI. Pius felhívása a katolikus társadalomtudomány elvi és gyakorlati művelésére ma is időszerű. Az Egyház, amely nélkül a társadalmi kérdés terén nincs kiút, soha és sehol sem tagadja meg segítségét, és annál többet használhat, minél korlátlanabb a cselekvési szabadsága (Rerum Novarum 61. o.). A

küzdő társadalmi osztályok felemelkedése megtörténtéért vagy elmaradásáért elsősorban a közhatalomra, másodsorban a társadalomra hárul a felelősség. Az egész társadalomnak közelítenie kell, hogy éljünk, semmit se csináljunk gyűlöletben. Minden lehetséges a szeretetben. Ez talán megmosolyogtatja a kétkedőket és hitetleneket, de nem engedi elcsüggedni a jóakarátú embereket, mert számolnak azzal a ténnyel, hogy Krisztus azért lett emberré, hogy megváltsa a világot.

Mi ismerjük a keresztények kötelességét; harcolni a bárki, vagy bármi kezében levő tőke materializmusával és minden materializmussal szemben. XII. Pius pápa szerint ezt sürgeti nálunk Betlehem fénye, amely kiárad az erkölcsi életen túl a társadalmi, gazdasági, és közéletre is. De itt le kell leplezni – úgymond – a ferdítéseket, le kell rántani az álarcot. Az a jegy, amelyet korunk homlokán hord, és amelynek szétesés, széthúzás, az ürbe való lezuhanás az oka, egyre jobban kiütöközik a törvényes őszinteség elsikkasztásán; az igazmondás hiánya rendszeressé vált és hadászati fokra emelkedett. A szavak és tények értelmének kiforgatása, az ámitás klaszszikus fegyver.

Hogy kijussunk a szakadékból, a hazugság igájából, vissza kell tértünk az igazmondás szelleméhez és gyakorlásához. Amikor mi a hit igazságát és szabadságát védjük, ezzel az ország újjáépítésében is a legnagyobb erővel részt veszünk.

Éljetek önfelajánlástok szerint!

Én választottalak arra, hogy megismertesd mindenkiel – különösen paptestvéreiddel – szívem gazdagságát és csodáit.

Fatimában úgy mutattam meg Szeplőtelen Szívemet, mint amely az egész emberiség megmentésére szolgál. Az Istenhez visszatérő utat mutattam meg. Nem hallgattak rám.

Szeplőtelen Szívemet most, mint egyedüli menedékhelyet szeretném nektek ajánlani a reátok váró igen fájdalmas időkre.

Szenvedések napról napra növekszik majd. Az Egyházamban végbenő válság egészen a nyílt lázadásig fog fokozódni, főleg sok fiam részéről, akik részesülnek Fiamnak, Jézusnak papságában. A sötétség, amely már sűrűsödik, mélységes éjszakává válik a világ felett.

A marxista ateizmus megfertőz mindent, mérgező felhőként hatol be mindenhova, és sok fiam hitének halálát okozza.

Az Evangéliumban lévő igazságot a visszájára fordítja. Tagadni fogja Fiam isteni természetét és az Egyház isteni eredetét.

Főleg hierarchikus felépítését fogja fenyegetni, és megkísérli ledönteni azt a sziklát, amely az Egyház épületének alapja.

Ez az az idő, amikor szeretném minden fiamra kiárasztani Szívem irgalmasságát, hogy megértő, segítő és megbocsátó anyai szeretetemmel megmentsem őket.

Általatos szeretnék cselekedni, kedves papjaim.

Hogy megtehessem, fel kell ajánlanotok nekem, hogy mindenben rendelkezésemre álltok. Annál jobban tudok hatni reátok, minél inkább átengeditek magatokat szelíd anyai gondoskodásomnak.

Szeplőtelen Szívemnek tett felajánlásotok által tegyétek ezt: egyedül ez szükséges ahhoz, hogy Papi Mozgalmamhoz tartozzatok. Tegyétek meg fiaim, újítsátok meg gyakran és főleg *éljetelek felajánlásotok szerint*.

Mennyei vigaszt nyújtotok Fájdalmas Szívemnek, amikor találkozásaitokon a szentmise közös bemutatásában egyesülve, együtt megújítjátok a Szívemnek tett felajánlást! Hogyha felajánlásotok szerint éltek, valóban átalakul életetek: hozzászoktatlak benneteket ahhoz, hogy úgy lássatok, úgy érezzetek, imádkozzatok és szeressetek, mint én.

Közlöm veletek, lelkiütemet és egyre kisebbé, egyszerűbbé és alázasabbá teszlek benneteket. Rávezetlek arra, hogy mindig bízzatok az Istenben, és egyedül az Istenben bízzatok. Minél inkább növekszik majd a kétkedés és a tagadás, ti annál inkább meg fogjátok Benne találni biztonságotokat, és erről tanúságot is tesztek.

Nagy szeretetre ébresztelek benneteket az Egyház iránt. Igen fájdalmas idejét éli ma az Egyház, mert fiai egyre kevésbé szeretik. Sokan csak bírálgatásával, intézményének heves támadásával akarják megújítani és megtisztítani. Semmi sem újul meg és semmi sem tisztul meg szeretet nélkül.

A pápa iránti gyermeki és mély szeretetre ébresztelek benneteket. Az Édesanya megtanít arra, hogy a pápával együtt hordozzátok keresztségét és osszátok meg vele szenvedését.

Hol vannak ma azok a papok, akik közel állnak ehhez az első paphoz, ehhez az első fiúhoz (II. János Pál pápa – a szerkesztő), akit az Édesanya különös gyengésséggel szeret?

Legyetek ti a legközelebb a pápa szívéhez, Szeplőtelen Szívemnek szentelt papok. Imádkozzatok érte, szenvedjetelek vele, legyetek mindig vele. Hallgassátok meg, valósítsátok meg, amit nektek ajánl, terjesszéték tanítását, amelyre nem hallgatnak.

A legsötétebb éjszakában az lesz az egyedüli világító fény. Az a fény világít majd meg benneteket és azt terjesztitek majd vezetésemmel az egész sötétségbe merült világban.

A ti hűségetek fegyverével fogom végigharcolni és megnyerni a csatát. Emiatt hívlak benneteket fiaim, meneküljetelek egészen Szeplőtelen Szívembe.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1975. november 9.

A lateráni bazilika felszentelésének ünnepe

Megrövidülnek azok az órák

Fiaim, tervem már a megvalósulás útján van.

Megkezdődtek a döntő események, és ti egyre több szenvedésre kaptok felszólítást.

Szükségem van *minden szenvedésetekre*: ez a legértékesebb fegyver küzdelmemben. Ennek érdekében kérlek, készüljetelek a szenvedésre, álljatok készen, hogy Jézussal és velem felmenjetelek a Kálváriára, hogy magatokat az Atyának áldozatul felajánljátok, mint akiket én választottam, és anyaként régóta felkészítettem erre.

Mint Édesanyátok valóban Szeplőtelen Szívembe gyűjtöttelek mindannyiótokat. Itt a ti menedéketek, az az oltár, amelyen benneteket a világ megmentéséért feláldoznak.

Ne nyugtalankodjék szívetek, fiaim, minden pillanatban adjátok át magatokat nekem! Elérkezett Egyházam számára a pusztulás és az elhagyatottság órája. Főleg sok szolgálja és sok fia fogja elhagyni.

Kigúnyolják, elárulják, annak kezébe adják, aki ellensége és el akarja őt pusztítani. Saját szolgálói közül is akad néhány, aki hóhérekre juttatja.

Készüljetelek fel, hogy velem éljetelek át ezeket az időket: az Atya már mindent elrendelt. Ez az a kehely, amelyet fenékiig ki kell ürítenetek.

Titeket is kigúnyolnak, elárulnak és üldöznek majd Fiam helytartójával, a pápával együtt. Sokan lesznek, akiknek életüket is fel kell majd ajánlaniuk, és vérüket kiontaniuk. A többiek megmaradnak, hogy áldozatként emésztődjenek fel átélve a nagy szenvedés pillanatait, amely a föld megtisztítására készít fel. Így váltok ti világosságommá a nagy sötétségben.

De rövid ideig fog csak tartani ez az igen kemény megpróbáltatás. Különleges beavatkozásomra megrövidülnek azok az órák.

Szűz Mária üzenete Gobbi atyán keresztül, 1975. november 25.

A Szeretlángról

A Szeretláng fogalma nem új keletű. A Szentírásban számos helyen akadunk a nyomára és már az Ó-szövetségben is találkozunk vele.

„Az Isten Szeretet” – mondja Szent János apostol (1Jn 4,8). Ez az Örök Szeretet a legérzékeltetőbb módon akkor nyilatkoztatta ki magát, amikor megjelent Mózesnek az égő csipkebokorban (Ex 3,1-7). A szeretet tehát lángoló tűz, mely soha ki nem alszik.

A háromszemélyű Isten, az Örök Szeretet azonban meg akarja osztani szeretetét teremtményeivel. Ez a vágy teljesedett be, amikor a második isteni személy, Jézus Krisztus a Szeplőtelen Szűzben emberi testet öltött. „Úgy szerette Isten a világot, hogy megszületett Fiát adta oda érte” (Jn 3.16).

Jézus Krisztus tehát az Isten szeretetének legkézzelfoghatóbb megnyilatkozása (kinyilatkoztatása). Egész földi élete – születésétől a kereszten értünk vállalt engesztelő áldozatáig – az isteni Szeretet kiáradása volt. Ezt érezte meg benne mindenki, aki vele érintkezett. Ezért csüngött ajkán az egyszerű nép. Ez vonzotta hozzá a bűnösöket és megbocsátó szeretete apostolokat, követőket formált belőlük. Mindenkihez volt vigasztaló, felemelő szava: „Hát nem lángolt a szívünk – mondták oly találóan az emmauszi tanítványok –, mikor beszélt az úton és kifejtette nekünk az Írásokat?” (Lk 24,32)

Ebben áll Jézus Krisztus szeretet-programja: „Tüzet jöttem bocsátani a földre és mit akarok mást, mint hogy lángra lobbanjon.” (Lk 12,49)

...Keresztes Szent János (1542-1591) volt az, aki először és behatóan foglalkozott a léleknek a lassú átalakulási folyamatával. Róla, mint a misztikus teológia egyedülálló egyháztanítójáról az Egyház tanítóhivatala azt vallotta, hogy „Isten Lelkétől vezetve, mennyei bölcsességtől eltelve írt”. Művének az „Élő szeretláng” c. kötetében lebilincselőbb módon ecseteli Isten leereszkedő jóságát minden egyes lélekhez, mint rajta kívül bárki más. Mesterien és benső átérzéssel írja le az isteni Szeretláng megvilágosító- és gyógyító-tisztító hatását a lelki élet különböző szakaszaiban, hogy végül előkészítse a vele való egyesülésre. Továbbá, miként növekszik ezzel párhuzamosan az isteni szeretet szikrája, fokról fokra, egyre jobban, míg végül lobogó szeretlánggá teljesedik ki...

Szent Ágoston püspök és egyháztanító (354-430), akit az egyházi művészet „lángoló szív”-vel ábrázol, így imádkozik: „Uram, add, hogy szereteted tüze bennem égjen és egyetlen lánggá növekedvén szüntelenül lobog-

jon szívem oltárán. Izzítsa át bensőmet és eméssze el, hogy életem utolsó napja egyszersmind a Veled való egyesülés napja legyen... Ámen.

Részletek a „Szeretláng lelki napló” bevezetéséből

ÉE 163.

Itt je - len va - gyon az Is - ten - nek Fi - a,
itt jelen va - gyon fel - ál - do - zott Bá - rá - ny, itt jelen va - gyon
e - rős, i - gaz Is - ten: a Jé - zus Krisz - tus. A - men.

2. Itt jelen vagyunk mi édes Teremtők, – itt jelen vagyunk a mi Közbenjárnak, – itt jelen vagyunk Vigasztaló társunk: – a Jézus Krisztus.

3. Itt jelen vagyunk Út, Igazság, Élet, – itt jelen vagyunk a mennyei Főlség, – itt jelen vagyunk fényes Világosság: – a Jézus Krisztus.

4. Itt jelen vagyunk váltságunk Napja, – itt jelen vagyunk bűnünk megromtója, – itt jelen vagyunk **szeretnek lángja**: – a Jézus Krisztus.

5. Itt jelen vagyunk a mi Vigasságunk, – itt jelen vagyunk Örizzük, Oltalmunk, – itt jelen vagyunk lelki bátorítónk: – a Jézus Krisztus.

6. Adja minékünk az ő szent országát, – hogy megláthassuk szentséges lakását, – angyali karból tiszta szép orcáját, – és ő szent Atyját. Amen.

Lendületesen énekeljük!

Jézus kérte:

„Ne keresd önmagad! Ugye sokszor hangoztattam ezt már, hogy teljesen igényt tartok rád. Mondj le már önmagadról, hajszal se férjen közénk!”

Uram, Jézusom, egészen kezdő vagyok.

„Leánykám, azért ne csüggedj! Egyszer el kellett kezdenem. Emlékezzél, fiatalkorodban is mindig tanulni szerettél volna, de erre nem adatott soha alkalmad. Én voltam, aki ezt nem engedtem, minden akadályt eléld gördítettem. Úgy tetszettél Nekem, hogy egészen tudatlan maradj. Nekem már akkor is terveim voltak veled, csak meg akartalak előbb érlelni a Magam számára.”...

Egész halom eseményt terített elém. Például olyat is, amikor a kápolnából kijövet mindenkitől elbúcsúztam, csak Tőle nem. Azt érzékeltette, hogy ha térdet hajtok, gondoljak is Rá nagy szeretettel, mert „ha ezt nem teszed, úgy fáj Nekem!” – mondta. Igen megbántam ezt, és szemem megtelt a bánat könnyeivel...

„Mióta megteremtettek, azóta várok rád, és hasonlóképpen minden lélekre.”

Uram, de most már soha többé ne engedj el!

„Te szakítottad ki magad. Nem Én engedtelek el.”

Én Jézusom, azért maradtam ilyen nyomorult és neveletlen. Nevelj engem, én Mesterem!

„Leányom, mondj le akaratedről! Mindig arra kérlek. Megváltó munkámban csak úgy vehetsz részt, ha egészen és állandóan Velem egyesülve élsz minden pillanatban...”

„Leányom, minden erőddel azon légy, hogy a bűnösöket Hozzám vezesd. Ezen kívül semmi más ne töltse be gondolataidat. Nézz szüntelenül Szemembe, hogy lásd szomorúságomat a lelkek miatt. Kívánd lelked egész vágyával, hogy a Nekem szentelt lelkek ne nézzenek el Mellettem és ne szórják szét tekintetüket a világba, csak Engem szemléljenek... Szívem szeretetébe merítve újjá szülöm őket, csak legyenek teljes bizalommal...”

Állandó bukdácsolásod ne törjön le, mert ez megtart az alázatosságban...

Tudod, nagy harc vár rád, de a kereszttel győzni fogsz. Ha kereszttel vész, soha ne légy szétszórt, gondold mindig a három isteni Személyre. Ezt hozd nyilvánosságra!

Ötször vess keresztet egymás után, és gondold a kereszttetésnél az Én Szent Sebeimre!...

Leánykám, Én most be fogom osztani idődet... Nekem az esik jól, ha önként adod át Nekem.

Hétfő: A szenvedő lelke napja. Minden mozdulatodban legyen benne a megsegítésük utáni vágy. Velem egyesülve óhajtsd, hogy szent Színem látására jussanak. A szigorú böjtöt és az éjszakai virrasztást is ajánld fel értük!

A szigorú böjtöt, melyet most kérek tőled, és ezt a kérésemet – nem csak hozzád intézem – hozd majd nyilvánosságra, és mondd el Szívem kérését a többi közléssel együtt: Aki a hétfői napot megtartja szigorú böjttel, az mindenalkalommal egy papi lelket szabadít ki a szenvedés helyéről...

Kedd: Ez a nap a családotért felajánlott nap legyen... Ajánld fel őket egyenként Édesanyánknak, Ő védelmébe veszi őket.

Szerda: A papi hivatások napja. Kérj Tőlem sok buzgó lelkű ifjút... Ne légy kislelkű, a virrasztás imádsága által bőséges kegyelmet eszközölhetsz ki számukra.

Csütörtök: Az Oltáriszentség engesztelésére szenteld... Különös áhítattal imádj és engesztelj az Engem ért sok megbántásért!

Péntek: Szíved egészszeretetével merülj el kinszenvedésben!... Munkád közben is szemlélj végig az egész kereszttel, melyen nem volt megállás egy percre sem... Én igazán a végletekig mentem értetek...

Szombat: A mi Édesanyánk napja. E napon különösen tiszteld meg Őt több gyengédséggel... Kérd a haldokló papok számára a jó halál kegyelmét...

Vasárnapra az édes Üdvözítő semmi programot nem adott...

A Szent Szűz első közlése

„Kármelita kislányom! Oly sok bűn van az országban! Segíts Nekem, mentsük meg! Én Fénycsóvát adok kezébe. Ez Szívem Szeretelángja. Az Én Szívem Szeretelángjához add a te szeretetedet is, és add tovább, kislányom!”...

„Leányom, vedd e Lángot, melyet neked nyújtok először. Ez Szívem Szeretelángja. Gyűjtsd meg vele a tiédet és add tovább!”

„Leányom, azt kérem tőled, hogy csütörtökön és pénteken különösen engeszteljétek Szent Fiamat. Az engesztelés módja a családokban történjék. Az egy órai idő, amelyet az engesztelésre fordítotok, legyen lelki olvasmánnyal kezdődő, áhítatos összeszedettséggel teljes ájtatosság a szentolvasó végzésével és más imádsággal. Az engesztelést legalább ketten vagy hárman végezzétek. Ahol ketten vagy hárman összejöttök, ott az Én Szent Fiam. Az Ő kérésére ötszöri kereszttetéssel kezdjétek, miközben ajánljátok magatokat Szent Fiam Sebei által az Örök Atyának. Az engesztelő ájtatosságot így is fejezzétek be. Ezt a kereszttétést reggel és este, és napközben is végezzétek, mert ez közelebb visz benneteket Szent Fiam által az Örök Atyához, és szívetek megtelik kegyelemmel. E kegyelemmel teljes Lánggal, melyet Szívemből adtam nektek – szívről szívre járva –, gyűjtsátok meg mindenkiét az egész országban. Ez lesz a csoda, mely tüzet fog, s amelynek fénye a Sátánt megvakítja. Ez az összetartó szeretet tüze, melyet Szent Fiam Sebeinek érdemei által eszközöltem ki a Mennyei Atyától.”

Részletek a Szereteláng lelki naplóból (33-40.o.)

Litánia Árpád-házi Szent Erzsébet tiszteletére

Uram, irgalmazz!
Krisztus kegyelmezz!
Uram, irgalmazz!
Krisztus, hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg minket!

Uram, irgalmazz!
Krisztus kegyelmezz!
Uram, irgalmazz!
Krisztus, hallgass minket!
Krisztus, hallgass meg minket!

Mennyei Atyaisten!
Meváltó Fiúisten!
Szentlélek Úristen!
Szentháromság egy Isten!

Irgalmazz nekünk!

Szűz Mária, az irgalmasság Anyja, **Könyörögj érettünk!**
Szent Erzsébet, Krisztus jegyese,
Szent Erzsébet, a házások példaképe,
Szent Erzsébet, az özvegyek tüköre,
Szent Erzsébet, Magyarország éke,
Szent Erzsébet, a keresztény nők példaképe,
Szent Erzsébet, a jó erkölcsnek fonséges példája,
Szent Erzsébet, a világi hívság megvetője,
Szent Erzsébet, a szegénység kedvelője,
Szent Erzsébet, az alázatosság illatos virága,
Szent Erzsébet, a szeretet csodálatos rózsája,
Szent Erzsébet, az engedelmesség tökéletes példaképe,
Szent Erzsébet, a türelem angyala,
Szent Erzsébet, a keresztény lemondás és
önmegtagadás megvalósítója,
Szent Erzsébet, készséges keresztthordozó,
Szent Erzsébet, a szegények anyja,
Szent Erzsébet, az árvák nevelője,
Szent Erzsébet, a szűkséget szenvedők menedéke,
Szent Erzsébet, a betegek szorgalmas ápolója,
Szent Erzsébet, a nélkülözők és szorongatottak vigasztalója,
Szent Erzsébet, aki gyermekkorodtól Istennek szolgáltál,

Szent Erzsébet, aki magadat rendszeresen a
Szűzanyának ajánlottad, **Könyörögj érettünk!**
Szent Erzsébet, aki a királyi udvarban is Istennek éltél,
Szent Erzsébet, aki egész éjszakákat átímádkoztál,
Szent Erzsébet, akit Isten sokszor csodás módon vigasztalt,
Szent Erzsébet, aki a Megfeszített sebeibe menekültél,
Szent Erzsébet, aki alattvalóid gyalázását türelemmel fogadtad,
Szent Erzsébet, akit rokonsága elhagyott és üldözött,
Szent Erzsébet, aki mindenkivel szelíd és szeretetreméltó voltál,
Szent Erzsébet, aki vagyondat a szegényeknek adtad,
Szent Erzsébet, aki a szomorúaknak vigasztalója vagy,

Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit, **kegyelmezz nekünk!**
Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit, **hallgass meg minket!**
Isten Báránya, ki elveszed a világ bűneit, **irgalmazz nekünk!**

Ímádkozzál érettünk Árpád-házi Szent Erzsébet,
hogy méltók lehessünk Krisztus ígéreteire!

Könyörögjünk!

Irgalmas Isten, világosítsd meg híveid szívét, és Szent Erzsébet dicső könyörgésére tégy minket a világ javainak megvetőivé és a mennyei vigasztalás szüntelen élvezőivé. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. **Amen.**

Ének verzzak az „Isten hazánkért” kezdetű ének dallamára: veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. **Amen.**

(Engesztelő imádságok hazánk lelki megújulásáért – Stella Maris Alapítvány, 2007.)

5. Jézust meglátta betegben Erzsébet, – férje iránt is szeretetben égett!
Kitaszítottan szolgált a népet, – alázatos lélek.

Mária- kegyhelyek

Búcsúszentlászló

A Szombathely-Nagykanizsa vasútvonal mentén, Zalaegerszeg közelében van a Dunántúl egyik legnagyobb búcsújáró helye: Búcsúszentlászló, az egyetlen magyarországi kegyhely, amelynek nevében is szerepel a búcsú szó. Itt már Szent László király építtetett templomot a Magyarok Nagyaszonnya tiszteletére, és a középkori eredetű búcsújáró helyen Szent László tisztelete összekapcsolódott a Szűz Mária kultusszal. Abban az időben remeték őrizték a szent helyet. A valószínűleg a XIII. században épült – ma a nagy templom kápolnáját alkotó – román stílusú kis templomhoz jámbor legenda fűződik. Eszerint a török utalom idején a törökök Búcsúszentlászlóra hajtották foglyaikat, és ezek vigasztalására angyalok hozták ide a kis templomot, amelyet ma is Angyalok kápolnájának neveznek. Ez a kápolna őrizi a valószínűleg csak későbbi korú, 1700 körül készült szép kegyszobrot.

Az álló Boldogasszony jobb karján tartja az áldást osztó kis Jézust. Mária bal kezében jogar, a gyermek Jézus baljában országalma van, mindkettőjük fejét díszes korona ékesíti, Szűz Máriát aranyozott palást borítja. Az uralkodás jelvényeivel díszített és – az arcokon, a kezeken és a kis Jézus testén kívül – teljes egészében aranyozott, ragyogó fényű faszobor a Szent László kultuszra is utaló, méltó emléke a szent király által nagyon tisztelt Mennyei Királyasszonynak.

A XVII. század végén Széchenyi Pál veszprémi püspök a ferences atyáknak adta a kegyhelyet, a XVIII. század elején ők építették a kis román kori kápolnához a hatalmas, barokk stílusú templomot és kolostort. A templomot Acsády Ignác veszprémi püspök szentelte fel 1734-ben. Búcsúszentlászló ezt követően vált jelentős búcsújáró helyé. A feljegyzések szerint az első csodálatos esemény egy révkomáromi asszony gyógyulása volt, ezt több száz csodás imameghallgatás követte. A csodás gyógy-

ulások emlékét sok-sok emléktárgy (ezüst szem, fül, kéz, láb, szív stb.) őrzi.

A nagy templom főoltára fölötti kép Szent László királyt ábrázolja a négy főerényt (sarkalatos erényt) – az okosságot, az igazságosságot, a mértékletességet és a lelki erősséget – jelképező nőalakok társaságában. A templomból a főoltár mögötti kis ajtón át lehet bemenni a kegykápolnába. A mellékoltárok közül talán a Szent Család oltár ragadja meg legjobban és buzdítja imádságra a templomba belépőt – különösen napjainkban.

A templom mögött van a Szentkút, Szent László kútja. Ennek vizével „keresztelik meg” a kegyhelyre első ízben zárandokló gyermekeket, fiatalokat vagy felnőtteket a szent helyen már többször járt búcsúsok, ez az ún. búcsúkeresztesség. Középkori eredetű sajátága a templomnak a Szent Vince áldás.

Búcsúszentlászlónak főbúcsúján, Nagyboldogasszony ünnepén (augusztus 15.) kívül számos más, kisebb búcsúja van. Farsang utolsó vasárnapján engesztelő búcsút tartanak a lélektelen fényűzés miatt, a hátrányos helyzetben élőkért, a társadalmi nyomor megszűnéséért. További búcsúnapok: áldozócsütörtök, Jézus Szíve vasárnapja (június 22. utáni vasárnap), porciunkula (augusztus 2.), Kisasszony napja (szeptember 8.) és Fogolykiáltó Boldogasszony ünnepe (szeptember utolsó vasárnapja).

A XVI. századból származó Peer-kódex így ír Szent László királyról:

Te Szentléleknek tiszta edénye,
Szűz Máriának választott vitéze.

Búcsúszentlászlóra zárandokolva imádkozzunk Szűz Máriához, a Magyarok Nagyaszonnyához és választott vitézéhez, hogy oltalmazzanak, segítsenek minden jóakarátú magyart, határainkon innen és határainkon túl.

K.D.

Égi Édesanyám!

Oltalmazd meg Magyarországot, bíborosunkat, püspökeinket, papjainkat, szerzeteseinket, családjainkat, azok minden tagját, közösségeinket és az egész magyar Egyházat! Mindazoknak, akik jelenleg nem hisznek, a Szentlélek ereje és világossága által add meg az élő hit kegyelmét, hogy ez az ország újból Mária Ország, a Te országod lehessen. Indíts minket töreldelmes bűnbánatra és vezess el Szent Fiadhoz, Jézus Krisztushoz! Amen.

Imádkozzuk ezt a könyörgést gyakran, különösen a déli Urangyala után.

Mária Kora

A Máriás Papi Mozgalom életéből

Az előző lapszámunkban beszámoltunk egy ideiglenes kinevezésről, mely azóta rendeződött. Ezzel kapcsolatban itt olvasható a Máriás Papi Mozgalom magyarországi vezetésének közleménye. (a szerkesztő)

Ezúton is tisztelettel tudatjuk Kedves Olvasóinkkal, hogy Stefano Gobbi atya 2009. augusztus 18-án – minden ellentétes híreszteléssel ellentétben – megerősítette Kovács Zoltán megbízását a Máriás Papi Mozgalom magyarországi felelősi tisztségében.

Ezzel egy időben rendelkezett arról is, hogy Sóti János jezsuita plébános atya továbbra is a szerbiai magyarok Máriás Papi Mozgalom-felelőse.

Ismételten tisztelettel felhívjuk minden Kedves Olvasónk szíves figyelmét, hogy a magyarországi Máriás Papi Mozgalom *hivatalos* folyóirata a kéthavonta megjelenő Tengernek Csillaga újságbantálalható „Máriakora. A Máriás Papi Mozgalom életéből” címmel jelentkezik, nyolc oldal terjedelemben.

A szeplőtelen fogantatásról

1. Bevezetés

A Katolikus Egyház december 8-án ünnepli Szűz Mária Szeplőtelen Fogantatásának ünnepét, mely *dogmán*, azaz olyan tévedhetetlen és visszavonhatatlan hittétel alapul, melynek gyökerei – ha nem is közvetlenül, de tartalmát tekintve bizonyosan – az isteni kinyilatkoztatásban rejlenek. Mit tartalmaz ez a dogma? Hogyan vallotta Mária bűn nélküliségét, szeplőtelen-ségét az Egyház két évezred során? Milyen körülmények közt hirdették ki a dogmát, s milyen gyümölcssei vannak? Hogyan tekintünk a dogmára hívő szemmel? Megvalósulhat-e párbeszéd ebben a témában a nem katolikusokkal is? Ezekre a kérdésekre keresünk választ ebben a rövid értekezésben.

2. A dogma

Anyaszentegyházunknak a Szeplőtelen Fogantatásról szóló tanítását Boldog IX. Piusz pápa fogalmazta meg 1854-ben, az *Ineffabilis Deus* kezdetű

bullában: „A Boldogságos Szűz Máriát fogantatásának első pillanatában a mindenható Isten egyedülálló kegyelme és kiváltsága Jézus Krisztusnak, az emberi nem Megváltójának érdemeire való tekintettel az áteredő bűnnek minden szeplőjétől érintetlenül megóvta”. Ez azt jelenti, hogy Isten Anyja már saját édesanyja méhében való fogantatásától kezdve tiszta, szent, „kegyelemmel teljes”, vagyis nem hordozta magában az áteredő bűnt, s később sem szennyezte be magát semmiféle bűnnel.

3. A dogma fejlődése kétezer év során

Az Egyház – a Szentlélek világosságának köszönhetően – már igen korán felismerte Mária életszentségét. Az áteredő bűntől való mentesség kérdése csak az V. században merül fel. Noha a *Szeplőtelen Fogantatás* kifejezés sokáig nem volt ismert, Mária «kegyelemmel teljes» (Lk 1,28) állapota arra engedett következtetni, hogy az Istenanya személyét nem szennyezhetette be a bűn semmiféle foltja. Ez a hitigazság mind az egyszerű hívek sokasága számára, mind az Egyházatyák és lelki mesterek előtt egyre világosabbá vált a történelem során. Akadtak azonban olyanok is, akik nem tudták elképzelni, hogy Mária ne fogantatott volna áteredő bűnben, hiszen maga is egyszerű ember, egy közülünk.

Az Egyházatyák korában eleinte mitikus megközelítésekkel találkozunk. A II. században úgy vélték: Szent Anna férje, Szent Joachim közreműködése nélkül foganta az Istenszülőt. A Niceai Zsinatig (325) Máriát az életszentségre utaló jelzőkkel illetik (Origenész a III. században „Szent Szűznek”, Hippolit „romlatlan fából készült (szövetség)ládának” nevezi Máriát, sőt a „szent” jelzőt a IV. és V. században Epifanosz, Cezáreai Özséb, Ágoston és Jeromos is használják, míg a VI-tól a IX. századig a „szeplőtelen”, „ártatlan”, „sértetlen”, „bűn nélküli” jelzőket is találkoztunk), de Mária élete első pillanatától kezdődő életszentsége még nincs meghatározva.

Mindenesetre az V. századig csak a személyes bűnöktől való mentesség kerül előtérbe. A szeplőtelen-séget Konstantinápolyi Proklosz, Líviai Teknosz és Krétai András állapítják meg először az V. századtól kezdve. Erre utalnak „a büntelenség szentélye”, „Istentől megszentelt templom” jelzők is.

Külön említést érdemel Szent Ágoston álláspontja (V. század), miszerint Mária nem követett el bűnt, nem áll a gonosz hatása alatt, de az áteredő bűntől neki is meg kellett tisztulnia, mely az emberi fogantatás velejárója. Ő nem a keresztség szentsége révén, hanem egy különleges isteni kegyelem révén „született újjá” a kegyelmi életre. Az ortodoxok mind a mai napig hasonlóképpen vélekednek a kérdéssel.

A középkorban írja Eadmer (XII. század), hogy a „Fogantatás” már az egyszerű hívek kedvelt ünnepe, mert a Szentlélek rávezette őket e hitigaz-

ság megvallására. Kiáll amellett, hogy Mária mentes az áteredő büntől, és születése előtt részesült a megváltás kegyelmében. Neki köszönhetjük azt a szép szimbólumot, miszerint Mária úgy jött a világra, mint ahogy az érett gesztenye kiválik tüskés burkából: őt is körülvették a bűn tüskéi, de nem sértették meg. Eadmer érvelése szerint, Isten megtehetette, hogy Mária szep-lőtelenül fogantasson, tetszését is lelte benne, tehát meg is tette.

Aquinói Szent Tamás és Szent Bonaventúra (XIII. század) is az utólagos megtisztulás mellett foglaltak állást. Szent Tamásnál találjuk először a „Szeplőtelen Fogantatás” kifejezést. Szent Bernárd azonban nem támogatta az elméletet. Duns Scotus a XII. és XIII. század fordulóján rámutat a Szeplőtelen Fogantatás és a szoteriológia közti összefüggésre, s ezzel még inkább megvilágítja e Máriáról szóló hitigazság értelmét. Nem csupán lehetségesnek tartja a Szeplőtelen Fogantatást, hanem valószínűnek is, mert erre a Szentírásban és az Egyház tanításában elegendő alapot lát.

IV. Szixtusz pápa már Isten dicsőítésére buzdít a «szeplőtelen Szűznek csodálatos fogantatása miatt». Az 1435-ös Bázeli Zsinaton Romiroy-i János szorgalmazza, hogy véget kell vetni ezen vitáknak, s meghatározni, hogy Mária mentes volt az áteredő büntől. Melchior Cano a XV. században már a hitér-zék erejét hangsúlyozza, mely rávezeti a híveket bizonyos hitigazságokra (er-ről később még fogunk szólni). Ebben a korban már erőszakos reakciók is elő-fordulnak, ha valaki a szószékről nem azt tanítja, hogy Mária mentes az áteredő büntől. Szent Kajetán a XV-XVI. században lehetségesnek tartja Mária utólagos megtisztulását az áteredő büntől, az eleve megóvását pedig olyan elmélet-nek, melyet még éppen el lehet tűrni. Francisco Suárez pedig határozottan kiáll a ma is vallott forma mellett. Miután a Tridenti Zsinat atyái kimondják, hogy Ádám engedetlensége következtében minden ember az áteredő bűn állapotában fogantatik, azt is megállapítják, hogy a zsinatnak «mincs szándékában az eredeti bűnről szóló eme határozat megállapításait vonatkoztatni az Isten anyjára, a Szeplőtelen Szűz Máriára». A XVII. században már a Szeplőtelen Fogantatásról neveznek el egyes társulásokat, míg 1617-ben Granadában megjelenik a *votum sanguinis* is, miszerint egyesek esküt tesznek, hogy akár vérük árán is kiállnak Mária Szeplőtelen Fogantatásának tanítása mellett. VII. Sándor pápa megfogalmazása szerint Mária «lelke teremtésének és a testbe való beáradásának első pillanatában Isten különleges kegyelme és kiváltsága folytán Fiának, az emberi nem Megváltójának, Jézus Krisztusnak érdemeire való tekintettel, az áteredő bűnnek szennyétől mentes maradt». Ligouri Szent Alfonz a XVIII. században állítja, hogy a hívő érzék és a Szeplőtelen Fogantatás ünneplésének folytonos-sága már elegendő ahhoz, hogy ezt a hitigazságot elfogadjuk.

4. A dogmahirdetés körülményei és visszhangja

Boldog IX. Piusz pápa 1849. február 2-án az *Ubi primum* kezdetű körlevél-ben azzal fordult a világ püspökei felé, hogy fejezzék ki véleményüket a Szeplőtelen Fogantatás dogmaként történő esetleges kihirdetésével kapcsolatban. A 603 megkérdezett püspök közül 546 szavazott a dogmahirdetés mellett. A püspökök véleményének meghallgatása után a Szentatyá alkalmassá találta az időt a dogma kihirdetésre, melyet 1854. december 8-án meg is tett.

1854-ben a restauráció korát éljük. Mind az Egyház, mind az államok igyekeznek megvédeni megtámadott privilégiumaikat. Nem véletlen, hogy ebben a korban lép elő egy újabb privilégium, Mária kiváltsága, melyet az Egyház hivatalosan is megvéd: a Szűzanya Szeplőtelen Fogantatása. Mária magas szobortalapzatokra állított, szeplőtelen tisztaságot sugárzó alakja, aki letiporja az öskígyó fejét, s közben kintartóan az ég felé tekint, azt sugallja: „Istennél semmi sem lehetetlen”. Máriát Isten „kegyelemmel teljessé” tette, olyanná, amilyenek eredetileg az ősszülöket is megalkotta. Méltán tekintet-tek úgy nagyon sokan Máriára, mint „hatalmas Úrnőre”, „Nagyasszonyra”.

A dogmahirdetést reménytelen várakozás előzte meg, és igen pozitív visszhang kísérte az egész Katolikus Egyházban. Az új dogma tartalma az egyházi irodalomban és művészetben is hamarosan visszhangra talált. Példaként említem a Budapesti Szent Rókus templom előtt álló Mária-szobrot, a *Máriát dicsérje lelkünke* kezdetű népéneket és még számos olyan ábrázolást, amelyen a Fiát karján hordozó, lábaival a kígyót tipró Szeplőtelen Szűz a magyar koronázási jelvényekben áll előttünk. Némely püspök (mint pl. Scitovszky, Fábri, Moyses) körlevélben fordult egyházmegyéje népéhez, melyben hangsúlyozta a hitigazságban foglaltak fontosságát.

A mai mariológia azonban már nem az áteredő büntől indul el a dogma magyarázásakor, hanem magától Krisztustól. Természetesen a hitigazság teljesen magában foglalja a Máriának az áteredő büntől való mentességét, de ma az értelmezésben nem ez kapja a legfontosabb szerepet, hanem az, hogy mi és ki végett kapta Mária ezt a kegyelmet, mi a szerepe a Szentléleknek, aki a kegyelmet adta, s hogy az üdvtörténetben mi a jelentősége ennek az isteni beavatkozásnak.

5. Soubirous Bernadett és Lourdes

Négy évvel a dogmahirdetés után a Szűzanya Lourdes-ban megjelent *Soubirous Bernadettnek* és kinyilvánította: „Én vagyok a Szeplőtelen Fogantatás”. Ezt a magánkinyilatkoztatást és a lourdes-i jelenéseket az egyházi tanítóhivatal 1862. január 18-án hitelesnek minősítette. Ez a Szűzanya

szájából elhangzó *autodefinitio* is megerősíti az Egyháznak azt a meggyőződését, melyet dogmaként kihirdetett.

A hittitkok találkozásának tanúi lehetünk Lourdes kapcsán is. Mária Szep-lőtelen Fogantatása Isten kegyelmére irányítja figyelmünket, mely minden ember életében jelen van és hat. A Lourdes-i jelenések nemcsak imára, bűnbánatra, engesztelésre hívják fel a figyelmet, hanem az Eucharisztia és a betegek szent-ségének jelentőségére is, tehát hitünkhöz, s általa Istenhez visznek közelebb.

6. A dogma a teológia forrásaiban

A Szep-lőtelen Fogantatás dogmájával közvetlenül nem találkozunk a Szentírásban, de közvetett bibliai alapjai vannak. Ilyen pl. az ún. Ósevangélium (Ter 3,15), melyben Isten az asszony ivadéka és a kígyó ivadéka közti ellenségeskedést vetíti előre. Ebből a harcból az asszony kerül ki győztesen, mert letiporja a kígyó fejét.

Szent Jusztinusnál és Iréneuszánál találjuk az «Új Éva» kifejezést és az Éva-Mária- párhuzam kibontakozásának legteljesebb formáját. Az első Éva még ismerhette a szep-lőtelen állapot boldogságát, melyet azonban elveszített a bűnnel. Mária személyében ismét megjelenik a Földön a bűntelen, szep-lőtelen ember, hiszen az ő Fia lesz az «Új Ádám», aki megújítja a teremtést a megváltás által. A többi Egyházatyánál található utalásról már szövegtünk a történelmi áttekintésben. Annyi bizonyos, hogy az első századok hitvédelmezőinek írásaiban Mária leginkább anyasága révén szerepel, mert ezzel is bizonyítják Krisztusnak a valóságos istenségével együtt létező valóságos emberi mivoltát.

Keleten a VIII. században már ismert volt Szent Anna Fogantatásának ünnepe, mely rámutat, hogy Máriát élete első pillanatától fogva különleges isteni kegyelem övezi. Angliában a december 8-án ünnepelt „Szűz Mária Fogantatása” nevű liturgikus ünnep már létezik a IX. században. A XIII. században azonban sok liturgikus naptárból eltűnik, de a XIV. században újra megjelenik. IV. Szixtus pápának köszönhetően 1477-ben már saját miséje és zsoltosmája is van (*Cum praeexcelsa* konstitúció), XI. Kelemen pápa pedig 1708-ban kötelező ünnepet ír elő. 1863-ban IX. Piusz pápa új mise- és zsoltosmaszövegeket rendel el az ünnepre. A II. Vatikáni Zsinatot követő liturgikus reform ezeken lényegileg nem módosít.

A népi vallásosság a hívő gyakorlat egyik legegyszerűbb megnyilvánulása. Fontos szerepet játszik benne a *sensus fidei*, azaz a hívő érzék, mely minden megkeresztelt ember szívében jelen van. A hívő érzék által vezetni rá a Szentlélek az Egyházat, hogy ráérezzen bizonyos hitigazságokra, vagy éppen a hamis elemekre, éppen ezért teológiai forrásnak számít. A Szep-lő-

telen Fogantatás esetében is találkozunk a hívő érzéssel: az egyszerű emberek a Szentlélek világhozjárásánál évszázadokon keresztül hitték és vallották, hogy Mária mentes mindenféle bűntől, így az áteredő bűntől is.

7. Szisztematikus áttekintés

A teológiai antropológia szempontjából nagyon fontos elem, hogy Mária úgy jelen meg közöttünk, mint az ember *Ősmintája*. Ilyennek alkotta meg a Teremtő az embert, s – mely már eszkatológiai dimenzió is –, ilyennek vár majd haza Országába. Máriában megjelenik az elsőként megváltott ember, s ez nem saját érdeme, hanem Isten kegyelmének műve, Krisztusra, az „Új Ádámra” tekintettel.

Nem öncélú tehát a Szep-lőtelen Fogantatás, s értelmezni is csak a krisztológia fényében tudjuk igazán. Krisztus, az emberiség Megváltója méltán született olyan anyától, aki magában hordozta az áteredő bűntől való mentességet és a szabadságnak azt a maximumát, mellyel valaki képes nem vétkezni, tehát egész élete során mentes maradni mindenféle bűntől.

A Szep-lőtelen Fogantatás elválaszthatatlan az üdvösségtörténettől is. Annak fényében nyeri el igazán értelmét. A bűn következtében megromlott emberi természetnek isteni megváltóra volt szüksége. Erre – mint már említettük – a Teremtés könyvében (3,15) találunk reménytelen utalást: az asszony ivadéka letiporja a kígyó fejét, vagyis – az Egyház értelmezése szerint – Mária lesz az, aki szep-lőtelenége által első ízben „lefegyverzi” a sátánt. Krisztus az, aki kereszthalálával megtisztított és megváltott bennünket, s a keresztség folytán minden keresztényt isteni természetének részeseivé tesz. Krisztus fogantatásának és születésének emberi „feltétele” tehát egy olyan asszony, aki már – Isten kegyelme folytán – maga is hasonlóvá lett Fiához, elsőként részesülve a megváltás kegyelméből.

Az Isten képére és hasonlatosságára alkotott ember (vö. Ter 1,27) állandóan vágyik a szentre, a jóra, a szépre és az igazra, melyet teljesen csak Istenben talál meg. A teremtésbeli állapot elvesztése a szépség elvesztésével is járt: a bűn elcsúfította az emberi természetet, s az ember szépségfogalma is eltorzult. Mária szep-lőtelen személyében ismét felragyog számunkra Isten szépsége.

A Szep-lőtelen Fogantatás ténye mutatja: az őskígyó ivadékával folytatott harc nem zárult még le, de a Szep-lőtelen Fogantatott Fia megnyitotta számunkra az üdvösség útját, s az isteni kegyelem bennünket is eltölt és felvértez a gonosz elleni harcra. Noha az isteni életnek mi nem ilyen privilégium, hanem a keresztség által lettünk örökösivé, azért szabadságunk szintén az isteni kegyelemben növekedhet, így a bűnnel ellentmondva növekedni tudunk szentségben, szépségben, jóságban és igazságban.

8. A párbeszéd lehetősége

Az ortodox testvéreinkkel a Szeplőtelen Fogantatás témájában folytatott párbeszéd nem ütközik jelentős akadályokba. Ők úgy vélik, hogy az áteredő bűn „átöröklésétől” Mária sem volt mentes, hanem az isteni kegyelem utólagos beavatkozása révén (még édesanyja méhében) szabadult meg ettől az állapottól. Életszentségét azonban tisztán vallják (sokszor a tabernákulumhoz hasonlítva személyét, hiszen ő is a teljes Krisztust hordozta magában), s azt is, hogy az isteni kegyelem folytán az áteredő bűn összes hatása megsemmisült benne. Ők tehát a katolikus dogma megfogalmazásának formájával nem értenek egyet, a tartalom tekintetében azonban nincs komoly kifogásuk, így a dialógus lényegileg akadálytalan.

Sokkal nehezebb a párbeszéd protestáns testvéreinkkel. Az evangélikusok fogalmazták meg, hogy ez a dogma nem áll összhangban Krisztus emberi mivoltával, s a bűn egyetemes elterjedésének szentírási tanításával is szembehelyezkedik (vö. Róm 5,18).

Úgy tűnik, a protestánsokkal folytatott párbeszédet nem a Szeplőtelen Fogantatás témájában kell elkezdni. Mária példaértékű élete, istenanyasága és egyháztag-sága viszont olyan igazságok, melyek minden krisztushívó számára egyértelműek. Ezekből kiindulva – reményeink szerint – megindulhat majd egy termékeny dialógus olyan összetett kérdésekben is, mint például a Szeplőtelen Fogantatás.

9. Befejező gondolatok

A Szeplőtelen Fogantatás dogmáját tekintve nem szabad túlzásokba esnünk! Aki hajlamos Máriának csak a kiváltságait előtérbe helyezni, figyelmen kívül hagyva az Istenszülő egyszerű emberi mivoltát, küzdelmeit, fizikai és pszichikai korlátait, az könnyen mítoszokat sző Mária alakja köré. Aki túlhangsúlyozza Mária szerepét az Üdvtörténetben, az hamar Isten szintjére emeli őt. Jézus Anyja egyszerű ember, nem a „Szentháromság negyedik személye”! Kiemelt tisztelet illeti meg, mint Krisztus Édesanyját, s mint a szentek közössége legkiválóbb tagját, de nem szabad, hogy ez a tisztelet imádatá váljon. A kiegyensúlyozatlan Mária-tisztelet, mely úgy emeli ki Mária Istentől kapott kegyelmeit, hogy közben elsikkasztja egyszerű emberi vonásait, el is távolítja az egyszerű emberek szívét Máriától. Megcsodáljuk őt, mint egy különleges képességekkel rendelkező embert, de belenyugszunk, hogy ilyenek úgysem leszünk soha, ez egy számunkra meg nem valósítható ideál, s nem foglalkozunk vele többet. Ez nem Mária-tisztelet. Isten Anyjában épp azt kell meglátnunk, hogy egyszerű ember, aki képes Istennek átadni életét: Mária – noha különleges kegyelmekben részesült már fogantatása pillanatától – szabad szívvel döntött úgy,

hogy az emberiség üdvösségéért együttműködik a Mennyei Atyával. A kegyelmi adományok nem vették el szabadságát, hanem kiteljesítették azt. Mária egyszerű emberségét Isten kegyelme megszentelte, s így Mária számunkra is követhető és követendő példává lesz, hiszen az isteni kegyelem a mi egyszerű emberi szívunktől sincs elzárva, csak be kell azt fogadnunk!

Mária ismeri az emberi élet küzdelmeit: tudja, mit jelent a megvetettség, mit jelent menekülni, szállást keresni, mit jelent a szükség, a nyomor, mit jelent a küzdelem a mindennapi megélhetésért, mit jelent Fiával együtt szenvedni és végigélni vele kereszthalálát. Mária nagyon közel áll hozzánk! Szeplőtelen Fogantatása nem teszi őt „félistenné”, hanem megmutat valamit. Megmutatja azt, hogy mi is az igazi szépség. A mai világ szépségfogalma nagyon torz: hajlamosak vagyunk szépnek mondani azt, ami csak érzékeinkre hat, ami pillanatnyilag elbűvöl, amit a reklámok szépnek mutatnak be. De a szépség ennél sokkal mélyebb valóság. Amíg a földön élünk, állandóan keressük a szépet, a jót, az igazságot, a teljességet, a boldogságot. Sokszor pót-cselekvésekkel vagy helytelen utakon. Ezeket a maguk teljességében csak Istenben találhatjuk meg. S Mária az, aki utat mutat (nem véletlenül hívják őt keleti testvérink *Hodigitria*-nak, azaz Útmutatónak), mert szépségével Isten végtelen szépségéből csillant fel számunkra egy-egy sugarat. Ez a szépség az ártatlanság, a tisztaság szépsége. Ilyen volt az Édenkert, ilyenek alkotta meg Isten az embert. A bűn azonban belépett a világba és elcsúfította a Teremtés szépségét, megkötözte az emberek szívét, megbénította akaratunkat, megcsönkította szabadságunkat. Az összülők bűnbeesés előtti boldog állapotát *már* a régmúlt idők homálya fedi, az Isten Országában ránk váró boldog állapotban pedig *még nem* élünk benne teljesen, hiszen arra a hit és a remény mutatnak rá. De az elveszített boldogság és a messzi jövő boldog állapota között, a bűnben sínylődő embereknek a Mennyei Atya Megváltót küldött Jézus személyében. S a bűn letiprója, az emberiség Üdvözítője, Isten Országának megnyitója méltán születik meg olyan Édesanyjától, akit – Fiára való tekintettel – maga Isten megóvott a bűn minden szeplőjétől. Máriában megláthatjuk, hogy szívünk vágya nem illúzió: Isten az igazi szépség szerzője, Ő szépnek alkotott mindent, s így szépségre törekedni, a bűnnek radikálisan ellentmondani és napról napra eltelni kegyellemmel, mondhatni: „kegyellemmel teljesebbekké” lennünk keresztény kötelességünk.

Kovács Zoltán

A r ó z s a f ü z é r

Elmélkedési gondolatok a Papság évére

A rózsafüzér imádkozásának egyik sarkalatos pontja, hogy tudunk-e elmélkedni a monotonon mondott imádságok közben. A Szűzanya kérésével összhangban, nagyon fontosnak tartom, hogy elmélkedjünk, hiszen a gondolatunk úgyis száll ide-oda ima közben. Ha minden tized előtt felolvassunk egy-egy gondolatébresztő anyagot és minden Üdvözlégybe belemondjuk a titkot, ezzel jelentősen megkönnyítjük azt, hogy valóban Jézus életéről, vagy a Szűzanyáról, mint példaképről gondolkodjunk. Ha sikerül elmélyedni egy kicsit az odafigyelő imádságban csodálatos újabb és újabb gondolatok ébrednek bennünk életvitelünk jobbá tételének megsegítésére. Érdemes ezt az utat járni, még akkor is, ha nehéz odafigyelni, még akkor is, ha így egy kicsit több időt „kell” szánnunk az Istenre.

Az elmélkedések megsegítésére szeretettel kínálok az alábbi gondolatokat a Papság éve kapcsán a négy hagyományos rózsafüzér titkaihoz igazítva. Imádkozzunk és bőjtöljünk papjainkért! Mert papok nélkül nincs Egyház és hívő papok nélkül szétszéled még a maradék nyáj is!

Azt kívánom, hogy a Szűzanya védő palástja óvja minden ezért a szándékért engesztelő testvéreimet. Tartsunk ki, Isten nevében!

Jánossy Gábor

Öröm rózsafüzére (Örvendetes szentolvasó)

1. akit te, Szent Szűz a Szentlélektől fogadtál

A papság évében külön gondoljunk papjainkra, akik jellemzően a Szentlélektől fogadták hivatásukat. A Szűzanya kitartott az Istennek mondott igen-ben.

Kérem-e rendszeresen a Szűzanya segítségét, hogy papjaink hűségesek legyenek hivatásukhoz?

2. akit te, Szent Szűz, Erzsébetet látogatván hordoztál

A Szűzanya Jézust vitte magával méhében. Erzsébet megérezte, hogy Ő szentséget hordoz, az Isten kegyelmét sugározza.

Milyen áldozatot tudok felajánlani azért, hogy minél több papunk az Isten-hit sugárzójává válhasson?

3. akit te, Szent Szűz a világra szültél

Papjaink pappá szentelésükkor megkapták az átváltoztató hatalmat, hogy a kenyeret és a bort Jézus testévé és vérévé változtathassák. Ezzel tudják minden nap Jézust újból és újból a világra szülni.

Imádkoztam-e már azért, hogy papjaink méltó módon/kellően tiszteljék az Oltáriszentséget?

4. akit te, Szent Szűz a templomban bemutatnál

Papjaink mutathatják be a vér nélküli szentáldozatot a szentmisét a templomainkban. Ezt általában minden nap megteszik, mely egy-egy csodálatos lehetőség, hogy mi is részt vehessünk a szentmisén.

Mi az akadály, hogy a hétköznapi szentmiséken részt vegyék?

5. akit te, Szent Szűz a templomban megtaláltál

Papjaink keze és szava által Jézus valóságosan megjelenik az Oltáriszentségben. Minden templomban megtalálható a szentségtartó, de sajnos egyre gyakrabban már nem a központban.

Tudok-e imádkozni és bőjti felajánlást tenni papjainkért, hogy az Oltáriszentséget templomuk és életük középpontjában tartsák?

Világosság rózsafüzére (Világosságos szentolvasó)

1. aki a Jordán vizében megkeresztelkedett

Jézus végtelen alázattal meghajolt Keresztelő Szent János előtt. Alázatának következményeként Szentháromságos megjelenés következett be. Az Isten csodálatos választ adott az alázatos megnyilvánulásra.

Tudok-e minden nap imádkozni azért, hogy ezekben a nehéz időkben plébániám papja/papjai Jézus példájára alázattal meg tudjanak hajolni Isten akarata előtt?

2. aki a Kánai menyegzőn kinyilvánította isteni erejét

Jézus a silányt nemessé változtatta a menyegzőn. Ma is a gyenge, esendő embert, de az önteltségével lelki silányságra kárkoztatott embert, papot is Jézus nemessé tudja változtatni, ha valaki kéri és áldozatot is vállal érte.

Tudok-e rendszeresen imádkozni és áldozatot vállalni azért, hogy az esendőnek látszó pap ismerősöm Jézus segítségével nemesebbé váljon?

3. aki meghirdette Isten országát

A Szűzanya Szőkefalván azt kérte a papoktól, hogy legyenek égő fáklyák a nagy viharban, amely hamarosan ránk zúdul. Ehhez fel kell nőni lelileg, melyet nagyon sürgős elkezdni, vagy folytatni.

Milyen imát és böjtöt tudok felajánlani papjainkért, hogy a hit égő fáklyáiként hirdethessék Isten országát?

4. aki a Tábor hegyén megmutatta isteni dicsőségét

A Tábor hegyén Jézus megmutatta isteni dicsőségét. De vegyük észre, hogy a megjelent prófétákkal az Ő szenvedéséről beszéltek. Csak a szenvedés vállalásán keresztül juthatunk a dicsőségbe.

Szenvedéseimet fel tudom-e ajánlani az általam ismert papokért, hogy a hit kemény szikláik lehessenek?

5. aki az Eucharishtiában nekünk adta önmagát

Szőkefalván a Szűzanya azt kérte a papoktól, hogy legyenek a béke hordozói, úgy, hogy a szeretet és a béke sugározzon belőlük. Ezt csak akkor tudják megtenni, ha minden nap hódolattal járulnak az Eucharishtiában jelen levő Jézus elé.

Szentségimádásaim alkalmával kérem-e, hogy Isten kegyelme látogassa meg papunkat, hogy az Oltáriszentséget méltón tisztelje?

Fájdalom rózsafüzére (Fájdalmas szentolvasó)

1. aki érettünk vérrel verejtékezett

Jézus fizikai szenvedése előestéjén vérrel verejtékezett részben az Isten-tagadások miatt, amely az emberek tömegei mellett a papok egy részét is fenyegeti. A Papság évében imádkozunk papjainkért, hogy az Istenhitben kemény sziklák lehessenek, és ebben kérjék és elfogadják az angyalok segítségét, ahogy Jézusnak is a szent angyalok segítettek.

Imádkozom-e rendszeresen a számomra ismert papokért, hogy Istenhitük kemény szikla legyen?

2. akit érettünk megostoroztak

Jézus megostorozásakor a szeretetből viselt szenvedésre mutatott példát. A Papság évében szenvedéseimet felajánlhatom a papok „talpon maradásáért” is. Imádkozunk papjainkért, hogy ne féljenek a megpróbáltatásoktól.

Szenvedéseim idején gondoltam-e arra, hogy a papokért ajánljam fel azok elviselését?

3. akit érettünk tövissel koronáztak

A tövissel koronázott Krisztus Király igazi egyedüli uralmának elfogadása a mai felvilágosodott világban egyre nehezebb, nem csak a hívek, de a papok egy részénél is. Könnyű lesodródni a keskeny, igaz útról. Sokan a saját uralmukat szeretik élni.

Imádkozom-e rendszeresen, hogy papjainkat ne csábítsák el a világi dolgok?

4. aki érettünk a keresztet hordozta

Papjaink egyre nagyobb keresztet hordoznak a növekvő paphiány miatt is. Ezért egyre nehezebb megvalósítaniuk, hogy a szeretet és a béke sugározzon szívükből-lelkükből.

Imádkozom-e rendszeresen értük, hogy az egyre feszítőbb keresztfordításuk ellenére égő fáklyák legyenek?

5. akit érettünk keresztre feszítettek

Jézus szeretetből adta oda magát, hogy feszítsék keresztre. Jó lenne, ha minél több papunk feszítené keresztre önmegvalósítási vágyát, önzését, hogy alázatos és szent lehessen Isten szolgálatában. Az ehhez szükséges kegyelmet részben nekünk kell kiimádkozni.

Imádkozom-e rendszeresen azért, hogy minél több alázatos és szent életű papunk legyen?

Dicsőség rózsafüzére (Dicsőséges szentolvasó)

1. aki halottaiból feltámadott

Papjaink elég nagy hányada igen el van telve önmaga gondolataival, hatalmával, mely igen messze áll hitünk elvi alap hozzáállásától, az alázatos szolgáló lelkiségtől. Pedig a feltámadás reménye csak az Isten-hit gyakorlóiban élhet.

Kérem-e Isten kegyelmét, hogy papjaink ki tudjanak szabadulni az önös dolgaik bűvköréből.

2. aki a mennybe felment

Jézus előkészítette a helyet nekünk és papjainknak is a mennyben. Rajtunk múlik, hogy méltók leszünk-e arra, hogy elfoglaljuk a nekünk készített csodálatos helyet. A helyzetünkből adódik, hogy mennyi és milyen súlyos feladatot kell ehhez teljesítenünk. A papok kiemelt szerepük révén kiemelt feladatot is kaptak, kapnak.

Imádkozom-e rendszeresen azért, hogy papjaink ne sodródjanak a mulasztás és a lanyhaság vétségébe?

3. aki nekünk a Szentlelket elküldte

Jézus elküldte a Szentlelket, hogy segítse hitbeli talpon maradásunkat. A papokat különös módon csábítja a Sátán, nekik külön kegyelemre, a Szentlélek külön munkálkodására van szükségük, hogy az Isten-szolgálatot el tudják látni.

Kérem-e a Szentlelket, hogy nagyon hatékonyan támogassa papjainkat nap, mint nap?

4. aki téged, Szent Szűz a mennybe felvett

A Szűzanya alázata – melynek köszönhetően Jézus a mennybe emelte – csodálatos követendő példa minden hívő számára, mely alól papjaink sem kivételek. Természetesen a tanult, vezető pozícióban levő embernek nehezebb alázatosnak lenni.

Imádkozom-e rendszeresen papjainkért, hogy az alázat erényét minél gyakrabban meg tudják élni?

5. aki téged, Szent Szűz a mennyben megkoronázott

Jézus a Boldogságos Szűz Máriát, az alázatos szolgálólányt földi tevékenysége révén mennyei koronával ékesítette. Most már folyamatosan szolgálhatja azt, aki maga a szeretet.

Imádkozom-e azért, hogy papjaink Isten ügyének szolgálatában ne fáradjanak bele?

Ó Jézusom, örök Főpap! Tartsd meg papjaidat Szentséges Szíved oltalmában, ahol senki sem árthat nekik!

Őrizd meg szeplőtelennek felkent kezüket, melyek naponként érintik Szentséges Testedet!

Őrizd meg tisztán ajkukat, melyek Szentséges Véredtől piroslanak!

Őrizd tisztán, az anyagiasságtól menten szívüket, melyek fennkölt papságod pecsétjét hordozzák.

Növeld bennük az irántad való hűséget és szeretetet, és véd meg őket a világ fertőzésétől!

Add meg nekik a kenyér és a bor átváltoztatásának erejével a szívek átváltoztatásának erejét is!

Áldd meg munkájukat gazdag gyümölcssel és ad meg nekik egykor az örök élet koronáját! Amen.

Lisieux-i Szent Teréz